

اداره خانگی :

فقطه پنجشنبه بازاری صافجیلر خانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آریستووولوس ده خریستیدیس

Αβ' Οβ' Α

Τὸ σῦμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΤΙΜΗΜΑ ΗΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10
> ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 50 | Ἐξωτερικὸν .... φρ. 18
— ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ —

ΠΡΟΨΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

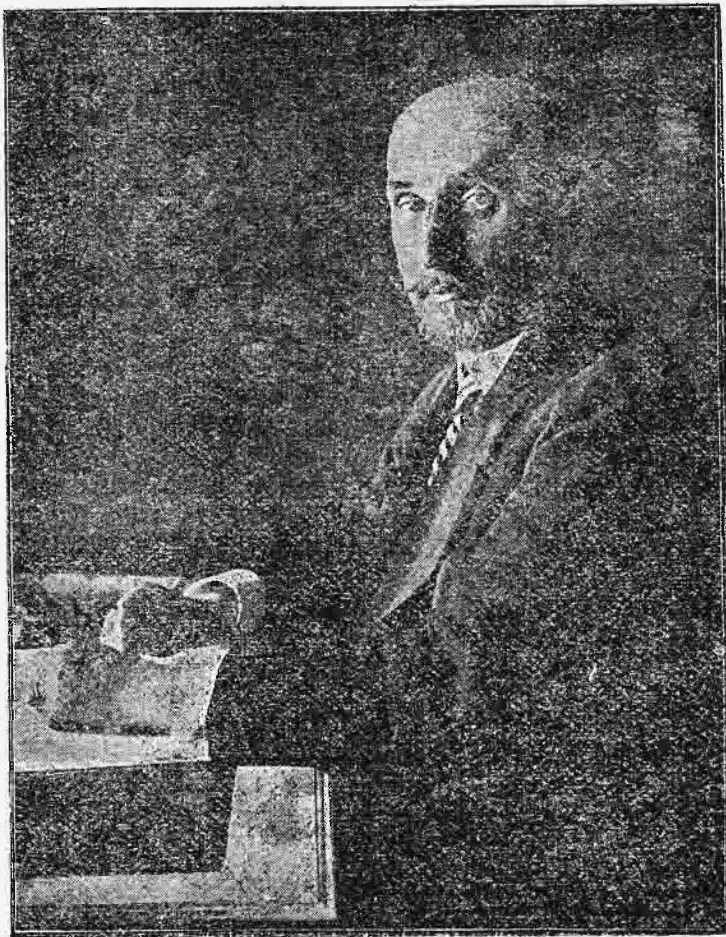
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

MANOGLIO

Ἐπὶ τὴν

ἐν Ρωσίᾳ

ὑπουργικὴν κρίσιν.

Ὁ παραιτηθεὶς ὑπουργός

τῶν Ἐξωτερικῶν

Σαζόνωφ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΛΛΑ ΠΛΗΡΩΣΑΙ

Εἰς τὰς δύο ταύτας λέξεις συνοφίζεται ἡ ὅλη διδασκαλία τοῦ Κυρίου, ὅστις, μεταξὺ ἄλλων, κατηγορήθη ὡς καταλυτὴς τοῦ προϋπάρχοντος μωσαϊκοῦ νόμου. Διὰ τῶν λέξεων τούτων ὁ Χριστὸς ἀπορρίπτει τὴν κατηγορίαν ταύτην, δίδει δὲ ἐπαρκῆ ἐξήγησιν τῆς διδασκαλίας Αὐτοῦ καὶ τῶν ἠθικῶν διατάξεων, τὰς ὁποίας ἐθέσπισε.

— Δὲν ἤλθον, λέγει, νὰ καταλύσω τὸν νόμον, ἀλλὰ νὰ τὸν συμπληρώσω.

Καὶ ἄληθώς. Ὁ προϋπάρχων ἠθικὸς νόμος ἐπάτασσε τὸ ἁμάρτημα, τὸ ἔγκλημα, τὴν ἀδικίαν ἐν τῷ ἀποτελέσματι καὶ τῇ ἐφαρμογῇ αὐτῶν. Ὁ Χριστὸς βαίνει περαιτέρω ἀκόμῃ. Φθάνει μέχρι τῆς πηγῆς, μέχρι αὐτοῦ τοῦ ἐλατηρίου καὶ πατάσσει τοῦτο ἀνηλεῶς.

ὑπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου νόμου καταδικάζεται ἡ κλοπή· ὁ χριστιανικὸς ἀπαγορεύει καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ξένης περιουσίας. Ὁ προγενέστερος νόμος ἐτιμῶρει τὸν φόνον· ὁ Χριστὸς ἀπαγορεύει καὶ τὴν ὀργήν, ἣτις πολλὰκις ὀδηγεῖ εἰς τὸν φόνον. Ἄλλοτε ἦτο κατακριτέος ὁ ἐπιτορκῶν ἢ ψευδορκῶν· ὁ Χριστὸς ἀπαγορεύει καὶ τὸν ὄρκον αὐτὸν ὡς κύρωσιν τῶν λεγομένων μας.

Ἐκ τῶν ὀλιγίστων τούτων καταφαίνεται ἡ συμπλήρωσις, ἡ ἐπενεχθεῖσα εἰς τὸν προγενέστερον νόμον ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἣτις ἀξιοῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν σάρκα μὲν, ἀλλὰ πνευματικόν, σῶμα, ἀλλὰ μὲ ψυχὴν καὶ διαθέσεις ἀγγέλου.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι αἱ ἀπαιτήσεις αὗται τῆς νεωτέρας διδασκαλίας εἶναι βεβαίως δυσεκτέλεστοι παρ' ὅσων δὲν ἔλαβον ὀρισμένην ἠθικὴν προπαίδευσιν καὶ δὲν ἐνισχύθησαν εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἀρετῶν· ἐν τούτοις ἡ δυσχέρεια αὕτη δὲν εἶναι τόσο μεγάλη, πατάσσουσα ἐν τῇ γενέσει αὐτῆς τὴν κακίαν, ὅσον ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι ἰσχυρά, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ σταματήσῃ ὀγκωθὲν πλέον κακόν, ριζωθὲν ἤδη ἁμάρτημα.

Ὡς καὶ ἄλλοτε εὐρέθη εὐκαιρία νὰ εἶπω, τὰ πάθη, κυριευσὸντα τὴν ψυχὴν, ὀγκούμενα διὰ τῆς πρὸς αὐτὰ ἀδυναμίας μας, καθίστανται κυριοὶ ἡμῶν καὶ μᾶς ἀρῶσιν ἑμῖα, ὅπου ταῦτα φερεται. αἰτεῖται δὲ οὐ αμῖς ὑπεράνθρωπος, διὰ νὰ κατορθώσῃ τις ν' ἀναχαιτήσῃ τὴν δεινότην τῶν. Ἡ δύναμις αὕτη δὲν εἶναι πάντοτε προχειρὴ καὶ δι' αὐτὸ συχνότατα βλέπομεν πολλοὺς πίπτοντας θύματα. Τὸ πρᾶγμα ὅμως ἀπεβαίνει εὐκολώτερον, ἂν παταχθῇ τὸ κακόν ἐν τῇ γενέσει του, προτοῦ ριζωθῆ ἐν τῇ ψυχῇ, προτοῦ ἀρχίσῃ διεκδικεῖν τιλοὺς κατοχῆς.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ αὐτὸ μᾶ, ἀπαγορεύει καὶ δι' αὐτὸ, συμπληρωσά τὸν ἀρχαῖον νόμον, παρέχει εἰς τὴν κοινωνίαν περισσότερα ἐχέγγυα γαλήνης καὶ εὐδαιμονίας.

ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΜΦΙΕΤΗΡΙΣ

Τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς, καθ' ἣν προορίζονται ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὸ φῶς αἱ γραμμαὶ αὗται, ὁ Χρόνος, ὁ ἀκατάπαυστα ὑφαίνων ὑπὲρ τοὺς κόσμους τὸν ἀτέρμονα πέπλον τῆς αἰωνιότητος, θέλει σημειώσει τὴν λήξιν τοῦ δευτέρου ἔτους, ἀφ' οὗ ἐκκηρύχθη ὁ ἀστροσερβικὸς πόλεμος, μελαγχολικὸν προανάκρουσμα τῆς τρομερᾶς αὐτῆς τιτανομαχίας, τῆς ὁποίας παριστάμεθα περιδεεῖς θεαταί.

⊙

Δύο ἔτη!

Δύο ἔτη παρήλθον ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης καὶ αἱ μακρὰ αὐτῶν ἡμέραι, ἀντὶ νὰ μετριάσωσι τὴν μαρίαν τῶν πολεμιστῶν, ἀντὶ νὰ ἀπαλύσωσι τὰς ὁρμὰς τῶν, τούναντιον, ἐξήψαν περισσότερον τὸ μένος τῶν καὶ ὑπερηκόντισαν τὴν χαλυβδίνην αὐτῶν ἀντοχήν.

Ἡ πολεμικὴ μέθη ἀπὸ τῶν δύο πρώτων ἐκείνων κρατῶν μετεδόθη καὶ εἰς τόσα ἄλλα, σήμερον δὲ ὀλόκληρος ἡ μεγάλη Εὐρώπη καὶ ἐν μεμεκρυσμένον κράτος τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς μετέχουν τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ πυρρικού.

Ἡ πυρκαϊά, ἡ ἀναφθίσια ἀπὸ τὸν βαλκανικὸν σπινθῆρα, μετεδόθη εἰς τὴν ὑπερκεκορησμένην ἐξ εὐφλέκτων ὑλῶν Εὐρώπην, καὶ ὁ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, τὸν ὅποιον τόσο ἀφοβεῖτο, ἀλλὰ καὶ τὸν ὅποιον τόσο προητοίμαζεν ἡ ἀνθρωπότης, ἐξαργάγη, μοναδικὸς εἰς σφοδρότητα, ἀνήκουστος εἰς θυσιάς, ἀπαράμιλλος εἰς ἀριθμούς.

Κατάπληκτοι ἐκ τοῦ ὑπερβάλλοντος αὐτοῦ μεγέθους, ἐσκοτισμένοι τὴν ὄρασιν ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῶν τηλεβόλων, καὶ ζολισμένοι τὴν ἐντίληψιν ἐκ τῶν τεραστίων καὶ ἀσυλλήπτων ἀριθμῶν, δὲν δύναμεθα βεβαίως νὰ σχηματίσωμεν σαφῆ καὶ καθωρισμένην εἰκόνα τῶν γεγονότων, τὰ ὅποια διαδραματίζονται εἰς τόσα μέτωπα, ἀπὸ τῆς Βορείας, τῆς ἡμισφαίους θαλάσσης, μέχρι τῶν θερμῶν ἀκτῶν τῆς Ἐρυθρᾶς.

Λέγουσιν, ὅτι ἡ ἐξημμένη φαντασία τῶν ποιητῶν καὶ ἡ ἀχάλινωτος διάνοια τῶν δαιμονολήπτων ἐπηρεάζονται κόσμους, γεγονότα, δράματα, ὑπέροτρα ἐκείνων, τὰ ὅποια εἶναι δυνατόν νὰ κυρώσῃ ἡ πραγματικότης μὲ τὸ βαρὺ, τὸ μεμετρημένον τῆς βῆμα Ἄλλ' ἡ θεωρία αὕτη, ἡ λογιζομένη ἀσάλευτος, ἡ ἰδέα αὕτη, ἡ πρὸς στιγμὴν γενική, ἀπεδείχθη ἀπλοῦστατα ἀπάτη καὶ ψεῦδος. Οὐδεμία φαντασία, οὐδεμία διάνοια ἠδυνήθη νὰ προδιαγράψῃ τὸν ὄγκον τῆς πάλης, εἰς ἣν ἐρρίφθη ἡ ἀνθρωπότης, οὐδεμία δὲ σελίς, ἀλλ' οὐδὲ γραμμὴ θὰ εὐρεθῆ, καὶ τῶν σκοτεινότερων καὶ μᾶλλον ἀπαισιῶδων ὀπτασιαστῶν τοῦ μέλλοντος, ἡ ὁποία νὰ δύνατο, οὐχὶ νὰ ὑπερβῇ, ἀλλὰ νὰ φθάσῃ πᾶν τὴν σημερινήν, τὴν ἀπὸ τὴν ἀπὸ τῆς πραγματικότητος.

Δεοχόμεθα αἰῶνα τοῦ μεγάλου. Πᾶν, ὅτι δημιουργεῖται κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον ὁ ἄνθρωπος, εἶναι τεράστιον, εἶναι ὑπερμέγεθος, εἶναι ἐπιβλητικόν· ὁ πόλεμος ὁ σημερινός, τὸ τελευταῖον αὐτὸ δημιούργημα του, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπερβῇ εἰς ὄγκον καὶ μέγεθος;

⊙

Βεβαίως οὐχί.

Καὶ ἰδοὺ, ὅτι ὁ πόλεμος αὐτὸς συγκλονεῖ ὑπὲρ τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια ψυχῶν, κατατεμημένων εἰς τὰ δεκατρία ἐμπόλεμα κράτη. Μᾶς παρουσιάζει ἀντιμέτωπα εἰκοσιπέντε περίπου ἑκατομμύρια σιδηροφρακτῶν στρατιωτῶν, στρατιᾶς ἀσυνήθους μεγέθους, πρὸ τῶν ὁποίων ὀχρῶσιν ἐκ συσελλῆς διὰ τὴν μικρότητά των ἢ τοῦ Ὄσκαρ τῆ Σουηδίας ἢ τῆς «μεγάλῃ στρατιᾶς» τοῦ Ναπολέοντος.

Διὰ τὸ τραφῶσι, διὰ τὰ συντηρηθῶσι, διὰ τὰ ἐξαρτεθῶσι καὶ διὰ τὰ κινήθωσι, τέλος, τὰ εἰκοσιπέντε αὐτὰ ἑκατομμύρια τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ πατρίου ἐδάφους φαντάζεσθε ὅποιαν ὀργάνωσιν ἀπαιτοῦν, ὅποιαν κατανομήν ἐργασίας καὶ ὑπηρεσιῶν, τίνα δαιμνιώδη συνδυασμὸν κινήσεων καὶ ποικίαν πειραιμένην ἐπιχειρήσεων καὶ γοργοῦσα συλλήψεως!

⊙

Τὸ μέγεθος ὅμως τοῦ παρόντος πολέμου δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν μαχητῶν καὶ τὸ ὄγκον τῶν ὑπηρεσιῶν των.

Ἐν βλέμμα εἰς τὸν χάρτην καὶ εἰς τὰ χιλιόμετρα καὶ θὰ κατορθωθῇ νὰ σχηματισθῇ κάποια εἰκὼν τοῦ μεγέθους τῶν ἀποσεκῶσεων, εἰς τὴν χρησιμοποιοῦνται.

Ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ Καλαί, τὰς ὁποίας πλῆττει ἀγρώως τὸ κύμα τῆς Μάγχης, καὶ ἄς κατέλθωμεν διὰ τῆς Φλάνδρας, τοῦ Ἄρδης καὶ τῆς ὀροσειρῆς τῶν Ἀρδενῶν μέχρι τῆς Καρπανίς καὶ τῆς Λοθαριγγίας. Ἐκεῖ μᾶς ὑποδέχονται τὰ Βόσγια, βαρβία καὶ πολυδαίδαλος γραμμὴ ἐκτεταμένου γρανίτου. Εἶναι τὸ ἐν μέτωπον, τὸ ὅποιον μὲ τὰς καμπτομένας γραμμάς του φθάνει τὰ ἑπτακόσια χιλιόμετρα.

Μετὰ τὰ Βόσγια, μικρὰ ἀνάπαυλα. Διαρχόμεθα τώρα τὴν εἰρηνικὴν εἰσὶν Ἑλβετίαν, ἀλλ' εὐθὺς μετ' αὐτὴν φθάνομεν εἰς ἐν ἄλλο μέτωπον, ἂν ὅχι τόσο μέγα εἰς ποσὸν χιλιομέτρων, ὅσον εἰς ἀνωμαλίαν ἐδαφικὴν, μοναδικὴν ὅπως. Εἶναι τὸ ἀυστραλιτικὸν μέτωπον μὲ τὰς σκιερὰς προσκίσεις τῶν ἀνατολικῶν Ἄλπεων, εἰς τὴν ἀποτελοῦν ἀδιείσδυτα ὄχιρώματα, τὰ ὅποια ἐφιλοεῖχθησεν ἡ φύσις διὰ τῶν αἰώνων.

Ὁφείλομεν ὅμως νὰ παρελθῶμεν ταχέως καὶ τὴν γραμμὴν ταύτην, ὅσον δὴ τὸ καὶ ἂν εἶναι δύσβατος, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς ἄλλην, ὀλίγα μόλις χιλιόμετρα ἀπέχουσαν τῆς προηγουμένης. Εἶναι τὸ νότιον μέτωπον, σιγηλὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἀντίπαλοι παραδοκοῦσιν. Εἶναι ἡ μακεδονικὴ κωνίστρα, ἡ ὁποία ἀναμένει τοὺς μαχητὰς τῆς. Προβῶμεν ὅμως περαιτέρω ἀκόμῃ. Αἱ ἀκρόφαιαι τοῦ Καυκάσου, τὰ δυτικὰ τῆς Περσίας σύνορα καὶ ἡ λωρὴς τοῦ Σορέξ, μακρὰ ἐκτάσεις ὄρεων καὶ πεδιάδων, ἀποτελοῦν ἕτερον μέτωπον σφοδρῶν ἀγώνων.

Ἀλλὰ καὶ τὸ μέτωπον τοῦτο δὲν εἶναι τὸ τελευταῖον. Ὑπολείπεται νὰ ριψώμεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ μεγαλειότερον κατ' ἔκτασιν ἐξ ὅλων αὐτῶν. Ἀρχεται ἀπὸ τὸν κρημνισμένον κόλπον τῆς Ρήγας, διαρχεται διὰ τῆς Λιθουανίας, τῆς Πολωνίας, τῆς Βολυνίας, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Βουκοβίαν καὶ τὰ Καρπάθια. Τὸ μέτωπον τοῦτο ἀριθμεῖ περὶ τὰ χίλια διακόσια χιλιόμετρα μήκους καὶ εἶναι τὸ πεδῖον τῶν σφοδρτέρων μαχῶν, καθ' ὅς οἱ ὄγκοι ἐφάπτονται ἀλλήλων, συγκρούονται καὶ παλαίονται σιτήθος πρὸς σιτήθος.

⊙

Ἐν τούτοις, ὡς νὰ μὴ ἐφθάνον αἱ χιλιάδες αὗται τῶν χιλιομέτρων, ὡσάν νὰ μὴ ἐξήρηται ἡ ἀπέραντος αὕτη ξηρὰ ὡς στίβος τῆς φεβερῆς αὐτῆς πάλης, ἰδοὺ, ὅτι ἡ θάλασσα δαναίζει τὰ ὕγρα της κέλευθα καὶ ὁ αἰθὴρ τὰς ἀβάτους ἐκτάσεις του.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ ἀσυγκίνητον οὐδὲν φυσικὸν βασίλειον. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης δὲν τῷ ἐξήρηται ἐπεζήτησε τὰ σκοτεινὰ της βάθη καὶ ἐκεῖ, ὅπου μόνον τὰ κῆνη ἐβασίλευον, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ὑπερβυχία του ἀναστατῶναι τοὺς κόσμους τῶν κητῶν καὶ τῶν ναυτιλίων.

Δὲν ἐπρεπεν ὅμως νὰ μείνῃ ἀμέτοχος τῆς συγκινήσεως καὶ ὁ αἰθὴρ. Ὁ ἄνθρωπος καὶ εἰς αὐτὸν μετέφερε τὰς ἐξοντωτικὰς μηχανὰς του. Ὁ ἀέρας καὶ ὁ ἰσραξ, τὰ πουλιὰ αὐτὰ τῶν ὕψων, μένουσιν πολὺ χαμηλὰ ὑπὸ τὰ πηδαλιονχοῦμενα καὶ τὰ ἀεροπλάνα τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀέρας ἔχασε τὸν θρόνον του καὶ δὲν ἔχει ἀπροσπέλαστον πλέον καταφύγιον τὰ ὕψη...

⊙

Πόλεμος λοιπὸν ἑκατομμυρίων στρατιωτῶν, ἑκατομμυρίων μιλίων καὶ χιλιομέτρων, ἑκατομμυρίων καὶ δισεκατομμυρίων χροσῶν, ἑκατομμυρίων βομβῶν καὶ σφαιρῶν, πόλεμος μοναδικὸς διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ πλανήτου. Σήμερον συμπληροῦνται διετία ἀπὸ τῆς πρώτης του ἐνδράξεως. Καὶ ἡ ἀπέτρις του αὕτη τὴν εὐρεσκεῖ ἐν τῇ ἀκρῇ του μὲ τὸ ψυχικὸν σθένος ἀδιάπτωτον καὶ ζωηρὰν τὴν μαρίαν τῆς ἐκδικήσεως.

Ὁ πόλεμος αὐτὸς κατέκτησε τὴν ἐπίδοσιν εἰς ἔκτασιν, εἰς ὄγκους, εἰς σφοδρότητα· ἀρὰ γε θὰ κατακτῆσθαι καὶ τὸ θεῖον τῆς διαρκείας;

ΛΟΓΙΑ ΜΑΤΑΙΑ

— Και τώρα ή σειρά σας . . .

‘Εκοθήμεθα στον μεγάλο εξώστην του ξενοδοχείου τέσσαρα κορίτσια και τρεις νέοι . . .

‘Ο δέρας, ζωογόνος, ελαφρός, μάς έφερνε τα μεθυστικά μύρα της φλαμουριάς. ‘Επάνω στον ούρανόν το ψεγγάρι ακολουθούσε τον μυστικό του δρόμο, ενώ μάς χάραινε με της άργυρόλευκαίς του άχτίδαις, και κάτω ή θάλασσα ψιθύριζε το αιώνιο παράπονόν της, άγκαλιάζοντας με τα άφροστεμμένα κύματά της τόν βράχον της άερογιαλιάς. ‘Από μακριά γλύκαινε την άκοή μας δυνατή γυναικεία φωνή, που τραγουδούσε την «Ναυταπούλα» του Σοΰμπερ, άνω το κλειδοκύμβαλο και το φλάουτο συνάδευαν το όρατο τραγουδί.

‘Είχαμε καταβή μετά το φαγητό να θαυμάσουμε την άσύλληπτη ζωογραφιά, που είχε καλλιτεχνήσει ή φύσις. Και ή δμίλια μας μέσα σέδ εύμορφο περιβάλλον, που μάς περικυκλούσε, μέσ’ στην γοητεία, που ή όνειρώδης σιγαλιά, την όποιαν μόνο το μακρινό τραγουδί, διέκοπτε, προκαλούσε μέσ’ στην ζωή, που με όρημ ή από τα στήθεια όλων μας ξεχειλούσε, που ήμπορούσε άλλου να περιστραφή, παρά σέδ άθάνωτο αίσθημα, «που καθιστά τους θεούς εύτυχούς, που έξισώνει τους άνθρωπούς με τους θεούς»: στην άγάπη . . .

‘Άλλος με γέλια, άλλος με ύφος μελαγχολικό, όπου κανείς έννοιωθε κάποιον δάκρυ να φουσκώνη και να κυλά, άλλος με τόνο ειρωνικό, που μαρτυρούσε τόν σπαρακτικότερο πόνο, ανέλαβαν ό καθείς μας να διηγηθ ή με την σειρά, άν έβουχε να συναντήση ποτέ στην ζωή του το αίσθημα αυτό . . .

— Και τώρα ή σειρά σας . . .

Την πρόσκληση αυτή επανέλαβαν, όταν τελειώσαμε όλοι, με τόνο, όπου κανείς διέκρινε την θερμότερη παράκληση, έναμένη με την πειθό επίμονη άπαιτησι, το εύμορφότερο κορίτσι της συντροφιάς μας με την μελωδική, σαν ήχον άρπας, φωνή του, ένα κορίτσι με ξανθά μαλλιά, με γαλανά μάτια, όπου καθρεφτιζούνταν ή πειθό άνεφέλη μακαριότηης, στον γέροντά μας, ένα νέο τριάντα χρόνων, μελαγχολικό, παρρησιώμενο, σιωπηλό, σέδ πρόσσωπο του όποιου άλλώνουνταν ζωογραφισμένη ή λύπη, ένω, θαρρούσε, ότι διηγουόσ ένα δάκρυ λαμπύριζε σέδ ύγρά μάτια του.

ΣΚ

‘Ευλογίσθηκα μερικά λεπτά, μάς κύταξε όλους για μια στιγμή και σιγά-σιγά είπε :

— Θα συμμορφωθώ με την πρόσκλησί σας, δεσποινίς, και θα σάς διηγηθώ την έρωτική ιστορία κάποιου φίλου μου. Είναι ιστορία απλή, όπως είναι άπλά όλα τα μαρτύρια και όλα τα βάσανα, που δοκιμάζει ή άφροσύνη, έως ότου καταντήση σέδ μνήμη, έως ότου την σκεπάση ή λήθη. Ένας μήνας μόλις πέρασε, άφ’ ότου τόν ώδηγήσαμε έκει, όπου αυτός νόμιζε, ότι θαρη ή ζωή, το γέλιο, την χαρά, την εύτυχία, που τού είχε άρνηθ ή άδυσώπητα αυτός ο κόσμος, έκει, όπου τό :

μάγο, άνέσπερο φέγγος του θανάτου
πραΐνει καθενός τα βίαιά του . . .

‘Εμεγαλώσαμε από μικρά παιδιά μαζί και έξήσαμε πάντα φίλοι άχώριστοι . . . Ήσαν τό ζωηρότερο, τό εύθυμότερο παιδί του σχολείου, ο πειθό άνοιχτόκαρδος σύντροφος, πρώτος στην τάξη, μά και πρώτος στην διασκέδασι, στην χαρά. Γεμάτος άυτεθυσία, έτοιμος και στην φωτιά να ριχθ ή για όποιον είχε άνάγκη. Τόν άγαπούσα με όλη μου την καρδιά και ή στεργή μου άμείωτη θα παρακολουθ ή την μνήμη του. Και όμως σέδόν άτίμητο αυτό φίλο μου είχε όρισει ή μοίρα τα μεγαλείτερα βασανιστήρια.

‘Άγριας συμφοραίς, σαν θεομηνίαις, ή μια κατόπι της άλλης, ή νοκογλωσσία του κόσμου, τό φάρμακον του φθόνου, ή έρημιά του Χάρου, ήλθαν να βαρύνουν τή ράχι του. Τό στόμα, που διάκοπα κελαιδούσε την χαρά, την εύθυμία, την έλπίδα, την εύμορφιά της ζωής, σφραγίσθησε — θαρρείτε — σφικτά από μια άόρατη δύναμη, και άγώνα μεγάλεν έβουχε κανείς να καταβάλη για να τού άποσπάρη με βία δυό λόγια. Αυτός, που τό πρό-

σώπό του άλλη φορά καθρεφτιζε κάθε διάθεσι της ψυχής του, κατήντησε στυγνός, ψυχρός, άδιάφορος, σκληρός κάποτε. Είχε λείψει ο ένθουσιασμός, που θερμαινε την ύπερξί του. ‘Απέφυγε κάθε συναναστροφή, κάθε διασκέδασι, κάθε συνάθροισι.

‘Ημην ο μόνος, του όποιου την συντροφιά κυνηγούσε. Μόνο σ’ έμένα ξάνοιγε την πονεμένη καρδιά του. Στην άρχή είχε κλαύσει. Μά όταν στείρευσαν, από τ’ άλλεπάλληλα δυστυχήματα, τα δάκρυα, δέν άπέμεινε μέσ’ στην ψυχή του, παρά άπελπισία, πίκρα, άπέχθεια στην ζωή, μίσος για τόν κόσμο, για την ψευτιά του. ‘Από ιδεολόγος, που ήταν άλλοτε, είχε καταντήσει άνθρωπος ύλιστής, ο όποιος σέδ φώς ζητούσε ναυρη την μαυρίλα του καρβούνου, στην εύμορφοιά έβλεπε τό χρώμα, όπου αυτή θα κατανοούσε, σέδ πειθό άγνά αίσθήματα διέβλεπε τό συμφέρον, που τα κινούσε.

‘Είχεν ύποφέρει πολύ και βαρυσμένος απ’ την ζωή, απ’ την δυστυχία, απ’ την συμφορά, περιμένε μοιρολατρικά απ’ τόν θάνατο την αιώνια ήσυχία.

‘Ο ίδιος είχε χαράξει σε λίγους στίχους την ζωή του. Θα σάς τους πώ. Πολύ όλίγοι προσέβανε σέδόν μεγάλο πόνο, που σκορπούνε, ώστε δέν πειστέω να προδοθ ή ο φίλος μου.

Της δυστυχίας φορδ το άνάνθινο στεφάνι
και εμπρός τραβώ τόν δρόμο τόν μαρτυρικό
ή συμφοραίς, τα δάκρυα μου έχουν ξεράνει
και δόβους ή μοίρα κάθε πόθο μου γλυκό.

Αόγια φαρμακερά, σαν σουβλερό τρυπάνι,
τρυπούνε την ψυχή μου. Και φριχτό κακό —
ο φθόνος και ή κακία — γύρω μου ξεσπάνει,
σαν κήμα λυσσασμένο, άγριο, όρμητικό.

Κ’ έτσι ή ζωή μου μαύρη, θλιβερή περνά,
χωρίς μια άχτίδα φωτερή ήλιου πουθενά,
χωρίς χαρά, χωρίς ποτέ μου ν’ ανασάνω.

Μά θα σωθούν — θαλθη μια μέρα — άληθινά
και ή δυστυχία, και ή συμφορά, και τα δεινά.
Τότε θα ζήσω, θα γελάσω. Σαν πεθάνω.

Τό σοννέτο αυτό στολίζει τώρα τόν μαυρο άπέριττο σταυρό, που δείχνει τό μνήμά του.

‘Ετσι περνούσε ή ζωή του φίλου μου. ‘Η δυστυχισμένη ή μητέρα του, άπηλπισμένη για την ψυχική αυτή κατάστασι του παιδιού της, προσπαθούσε με τα χάρδια της, με τα φιλιά της να μαλακώση την βαρεία πέτρα, που πλάκωνε θεώρατα την ζωή του. ‘Ανώφελοι κόποι.

— Και ή έρωτική σας ιστορία; έρωτης άνυπόμονά τό γαλανόμματο κορίτσι.

‘Εσταμάτησε για μια στιγμή, έστρεψε τα μάτια στην θάλασσα και έξηκολούθησε με τόν ίδιο τόνο :

— ‘Ο,τι δέν μπόρεσε να κάμη τό φιλι της μάνας, αυτό μπόρεσε να έπιτύχη ή άγάπη.

‘Ενα βράδυ, όταν γύρισε σέδ σπιτι, μια άλλοκοτη φλόγα έλαμπε σέδ μάτια του, μια νοκρινάδα ζωής θερμαινε τα μάγουλά του, κάποιον μειδίαμα εύφροσύνης πλαισίωσε τα χείλια του, μια χαρά άσύγκριτη φαιδρυνε άσυνείθιστα τό πρόσσωπό του. Αυτός ο έμίλητος, ώμίλησεν, έγέλασε, άστειεύθηκε.

Και ή μεταβολή αυτή, άποτελεσμα έργασίας πολυμήνου της ψυχής, πήγαινε κάθε βράδυ crescendo. ‘Αρχισαν να ξανατέλλουν ή πρώταις μέραις της γνωριμίας μας και με συγκίνησι ξανάβλεπα άναστημένο τόν παληρό φίλο, που νόμιζα πώς είχε χάσει για πάντα.

‘Όταν μια μέρα με φόβο, με δειλία, του φανέρωνα για αυτό την χαρά μου, την εύτυχία μου, έπεσε στην άγκαλιά μου και έκει με γέλια, με δάκρυα — με τα εύλογημένα δάκρυα της χαράς — μου έξωμολογήθησε την αιλία της άναστασέως του.

‘Αγαπούσε. ‘Αγαπούσε τρελλά, παράφορα, με όλη την δύναμη της καρδιάς του, με όλη την περιπάθεια της ψυχής του. Στά δυό της γαλανά μάτια ηύρε την ούράνια φλόγα, που έλυσε την παγωνιά, ή όποια τόσο καιρό παράλυσε και μάρανε τα λουλούδια της νεότητός του, και στη ζωή, που γύρω της σκορπούσε, ηύρε την δροσιά, που είχαν αυτά άνάγκη για να ξαναβλαστήσουν πειθό εύμορφα, πειθό μρωμένα, πειθό χαριτωμένα. Τό γλυκό πρόσσωπο της κόρης, που άγαπούσε, ήταν τό ήσυχο και άθόρυβο λιμάνι, όπου μ’ εύφροσύνη ήσυχάζεν ο άποσταμένος από της έννοιαις και της πίκραις της ζωής συλλογισμός του, ήταν τό λουλουδιμένο στεφάνι, που στολίζε με μύρα και δροσιαις και ζωή τα όνειρά του.

Τί όράτα όνειρά, που έπλατε ! Τα όνειρα, που

γεννά ή ειλκρίνισαι και τό άπεριόριστο της άγάπης. ‘Εναιρεύουνταν και ποθείσε την έποχή, που θα ζούσε μαζί της, σφικτά δεμένος με της άγάπης τα βρόχια, μακριά απ’ της ζάλας του κόσμου, σε μέρος, που θα τώλουζε ο ήλιος, θα τό χάραινε ο ζέφυρος, θα τό στολίζε ή πρασινάδα.

Και όσφ περνούσε ο καιρός, τόσο γιγάντωνε σέδ στήθεια του ή άγάπη, που δοκίμαζε, και τόσο πλημύριζε την ύπαρξί του ή άτελεύτητη εύτυχία.

Ποτάμι τρέχει ή άγάπη και όσφ τρέχει,
πληθαίνει . . . και ο δρόμος της, θαρρείς, σωμό δέν έχει.

‘Η εύτυχία του δέν είχε όρια, όταν ένα Σάββατο βράδυ είχε έπιστρέψει άργά σέδ σπιτι του, ύστερα από μια έκδρομή, την πρώτη — μά και την τελευταία, άλλοίμονο ! — που κάμανε μαζί. Δέν ήμπορούσε να κλεισθ ή σέδ σπιτι. ‘Ηλθε, μ’ άρπας απ’ τό κρεβάτι, μ’ ένδωσε γρήγορα-γρήγορα, και μ’ έσυρε κάτω στην άερογιαλιά. ‘Εκει στην αιγαιά της νύχτας, πλάι σέδ κύματα, με τό δλόχρυσο ψεγγάρι, που άκουσε και δέχθησε τους όρκους των, για μαρτυρα θέλησε να μου διηγηθ ή την άπειρη χαρά του. Αί λέξεις φεγγαν γρήγορα, ή μια κατόπι της άλλης, απ’ τό στόμα του, μ’ άγκάλιαζε, μ’ έφιλούσε.

Μου είπε την τρεμούλα, που τόν άνετάραισε στην άρχή, πώς είχε κλεισθ ή τό στόμα του, πώς έβλεπε μ’ άγωνία την ώρα να φεύγη, ενώ ή όμολογία έμεινε σφραγισμένη ‘ς τό στόμα του, την τόλμη του ύστερα, την άπάντησί της, τους όρκους των.

— Σ’ άγαπώ, της έφώναξε, ένα δλόκληρο χρόνο. Και ή άγάπη μου, κλεισμένη τόσο καιρό σέδ βάθη της ψυχής μου, γιγάντωσε. ‘Εσθ μου ήμέρωσε την πονεμένη μου καρδιά. ‘Εσθ έδιωξε την σκοτεινιά, που άλλώνουνταν στην καρδιά μου. ‘Εσθ έλυσε τα δεσμά, που δέναν τόσο καιρό ή συμφοραίς την ψυχή μου. Σ’ άγαπώ και ή ζωή μου δλόκληρη είναι δεμένη σέδ φλογερό μου αίσθημα αυτό. Μαζί σου, θωρακισμένος απ’ την άγάπη σου, αισθάνομαι την δύναμη να παλεύσω τόν άγριότερον άγώνα της βιοπάλης και κοντά σου νοιώθω την χαρά, την εύμορφιά της ζωής, της ζωής, που τόσο καιρό μισούσα. Χωρίς την άγάπη σου θ’ άποθάνω. Θα μ’ άγαπής και σύ; Θα μ’ άγαπής, όπως άγαπώ έγω έσένα, μονάχα έσένα, την εύμορφιά σου, την ζωή, που σκορπ ή ματιά σου, την χαρά, που ξεχειλίζει από την καρδιά σου, τό άπονήρευτο γέλιο, που άνελαλει απ’ τό στόμα σου; Θα μ’ άγαπής πάντα, αιώνια, χωρίς ποτε καμιά πρότασι, καμιά πίεσι, καμιά θέλησι να μπόρεση να σε κάμη ν’ άπαρνηθ ής τόν όρκο, που έδω οι δυό μας όμολογούμε;

Σφίξαν τα χέρια και ο όρκος, ίσρός, άγιος, δόθηκε, ενώ ή ‘Αγάπη, θρονιασμένη σέδ άστρα, εύλογοϋσε τό ύπέροχο μυστήριο, που ένωνε δυό ψυχαις. Μια εύγλωττη σιωπή συνέχιζε τα λόγια τα άτέλειωτα του έρωτος . . .

‘Όταν έφθασεν ή ώρα του χωρισμού, αυτόματα έρωτήσαν και οι δυό τους : Που είμασθαν; σέδόν ούρανόν. Που θα πάμε; στην κόλασι.

Κ’ έτσι ήταν . . .

Δέν υπάρχει εύτυχισμένη ζωή. ‘Υπάρχουν εύτυχισμέναις μέραις, έγραψε κάπου ή Σοφία ‘Αρνούλ. ‘Ο φίλος μου μόνον εύτυχισμέναις ώραις είδε. Την άλλη μέρα, με τόν μεγαλείτερον σπαραγμό, άδελφικό στόμα τόν πληροφορούσε πώς ο πατέρας της κόρης ξάφνικά, ιδιότροπα, άνεξήγητα την άρραβώνιαζε με κάποιον ξενιτεμμένο φίλο, ο όποιος ύστερα από χρόνια πολλά ξεχασιάς θυμήθησε, ότι την είχε ποτέ άγαπήσει.

Κ’ έκείνη, που ο φίλος μου έλάτρευε τρελλά, έτοιμος για της μεγαλείτεραις θυσιαις προς χάριν της, έκλαυσε μερικά λεπτά και ύποτάχθησε άγόγιστα στην πατρική θέλησι. Πριν φανήση ο άλλκοτωρ, ξεχάσθησε και της άγάπης ή όμολογία και του όρκου ή δύναμις. Καμιά προσπάθεια, καμιά άνίστασι. Τίποτα. Ούτε δυό λόγια, ούτε μια ένδειξι συμπονιας.

Αυτό τό αίσθημα στήριζε τόν φίλο μου στην ζωή. Τί είχε σέδ παρελθόν; Συμφοραίς, δυστυχία, πόνο, δάκρυα. Τώρα, που καταστράφηκε ξάφνικά, άπροσδόκητα, τό παρόν, σ’ αυτό, που κρέμασε όλοις της έλπίδαις, τί τού έμεινε για τό μέλλον; Ένας πόνος θεώρατος άκόμη προστεθειμένος σέδ τόσα του βάσανα. Και ο πόνος αυτός ήταν τό κορούφωμα. ‘Η μοίρα, ή άνίλη, ή άδυσώπητη, θριάμβευσε, άποτελείωνε τό έργο της.

‘Ο πλάτανος, που άψήφησε τόσους άνέμους, τόσους κεραυνούς, τόσα κοσμοχαλάσματα, δέν μπέ-

ρσε να άντιστή στην καινούργια θύελλα. Έδα- μάσθησε, έκλινε, έπεσε.

Γιατί να σάς εξιστορώ την περίοδο, που πέρασε απ' την ημέρα του ψυχιού έως την ημέρα του σωματικού του θανάτου; Ζητήσαμε να τον παρηγορήσουμε, να τον κάνουμε να ξεχάσει. Τίποτα δέν κατορθώσαμε. Σ' ένα μήνα μέσα έμεισε δυστυχιμένος, άπαρηγόρητος, με την ψυχή θλιμμένη, με την καρδιά μαυρισμένη, τα πονεμένα μάτια του, ένω το στόμα του ψέλλιζεν αδιάφορα το άγαπημένο παρθενικό όνομα.

Σταμάτησε και πάλι... Δυό δάκρυα έπεσαν άπαρατήρητα στα ώχρα μάγουλά του. Τα κύματα κάτω στους βράχους βόϊζαν τώρα δυνατώτερα, ένω η σελήνη είχε χαθή στα βάθη της θαλάσσης.

— Αυτή είναι η ιστορία του φίλου μου, δεσποινίς. Ιστορία άπλη, θλιβερή, με την εύτυχία για πρόλογο, με τον θάνατο για επίλογο.

— Άλήθεια, πολύ θλιβερή, άπήντησε το γαλανόξανθο κορίτσι. Και όμως η πονεμένη αυτή καρδιά άξιζε ν' άγαπηθώ με την πειό τρυφερή άγάπη. Άξιζε κάποια θυσία. Και η θυσία αυτή δέν θα στοίχιζε, αφού όλοι όμολογούνε φιλόστοργη την πατριική καρδιά. Μια κοινή προσπάθεια, θα ήμπορούσε να κλονήσει την πατριική θέληση και άπόφασι.

— Άσπάθεια, σου έπρεπε, γυναίκα, να σε λέγουν, εξεφάνησε κάποιος από μās, που είχε διαβάσει τον Άμλέτο, για να δώσει τέλος στην κατήφεια, που ηρχισε να βασιλεύη.

Και σαν τάχα η συνάθροιση μās τον στίχο αυτό του Σαικσπέρου να περιέμενε, άρχισαμε όλοι ένα κατηγορητήριο δομύ για την άγνωστη κόρη.

— Μη κατακρίνετε, είπεν ο άφηγητής. Με όλη την άγονία και την όδύνη, που δοκίμασε ο άτυχής μου φίλος, δέν την καταδίκασε ποτέ. Τό έναντίο μάλιστα. Όσο κινούσαν τα χείλη του, παρακαλούσε θεομά για την εύτυχία της.

N. KAPATZAS

Η ΕΒΑΝΤΑΓΙΑ

΄Η έβαντάγια είναι το μάλλον γυναικείον άντικείμενον. Το όνομά της άφωρνίζει εις τον νοϋν την χάριν και την λεπτότητα της γυναικείας ζωής. Εις τον χορόν, εις το θέατρον, εις τον περίπατον, πανταχοϋ, τέλος, η έβαντάγια χρησιμεύει εις την γυναίκα ως μέσον έπιχαρίτων στάσεων και κινήσεων, και παρέχει εις αυτήν πολλές υπηρεσίας.

Άλλ' άπαιτείται πολλή τέχνη, δια να κρατήσει τις και χρησιμοποίηση την έβαντάγιαν. Δέν είναι εύκολον αυτό' άρκει μία καλή κίνησης της έβαντάγιας, δια να έξάρη το θέλητρον μιας γυναικός.

Βλέπετε μίαν, η όποία την κινεί με κινήματα ξεηρά, νευρικά, διακεκομμένα; η κυρία αυτή δέν ξεύρει να χρησιμοποίηση την έβαντάγιαν της.

— Θα ζεσταίνεται, φαίνεται, πολύ, ίσως ήθελε παρατηρήση τις.

— Αυτό είναι αδιάφορον. Έπρεπε να φροντίση δια την άρμονίαν των κινήσεών της.

΄Η έβαντάγια δέν έγινε μόνον, δια ν' άερίξη το πρόσωπον, το όποιον την έχει. Έχει πολύ ύψηλοτέρους προορισμούς να έπιτελέση το κομψόν αυτό έξάρτημα της γυναικείας περιβολής. ΄Η έβαντάγια θα κρύψη το έρύθημα, το όποιον θα ύψωθή εις το πρόσωπον της κόρης, όταν ο νέος, που την συνοδεύει, της ειπή τα πρώτα τρυφερά λόγια. ΄Η έβαντάγια θα δώσει εις τα δάκτυλα της κυρίας μίαν ένασχόλησιν, και θα την άπαλλάξη από κινήσεις και στάσεις ζωηράς και άκαλαισθήτους. ΄Η έβαντάγια εις την δεξιάν, έπακουμβούσα

κάτωθι της δεξιάς παρειας, δίδει την έντύπωσιν προσοχής, ένω ο νοϋς δύναται να πλανάται άλλα- χοϋ. ΄Η έβαντάγια άνοιγμένη, χρησιμεύει ως παραβάν, όταν η κυρία της θέλη να ψιθυρίση κανέν σκανδαλάκι ή κάποιαν πληροφορίαν υπό έχεμύθειαν. Τέλος, η έβαντάγια μās έξυπηρετεί, άποκρύπτουσα τα χασημάτά μας πρò άνιαρού συνομιλητοϋ.

΄Η μόδα έφθασε μέχρι της έβαντάγιας, την ματέβαλε, την εκόσμησε, την ενηρμότισε με την περιβολήν της γυναικός. Πολλάκις μάλιστα η μόδα έκαμε την έβαντάγιαν άνίκανον να δροσίση το πρόσωπον. Άλλά μήπως σκοπός της έβαντάγιας είναι να δίδη άέρα; Κάθε άλλο. Αι κυρίες, που ένδιατριβούν εις την έπιστήμην της γυναικείας χάριτος, την θεωρούν ως καταλληλότατον μέσον πρòς ανάδειξιν της.

ΙΑΝΘΗ

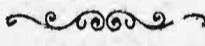
ΓΝΩΜΑΙ

Ψ Όταν γίνης δυστυχής, ειπέ εις τον έαυτόν σου, ότι η δυστυχία σου είναι άνευ όρίων και ότι ουδέποτε άλλος άνθρωπος ύπέφερεν, όσον σύ. Τότε άμέσως θα άρχισης να ύποφέρης όλιγώτερον.

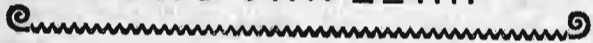
Ψ Όταν όμιλή τις, δέν άλλάζει ποτέ την γνώμην των άλλων, αλλά μεταβάλλει πολλάκις την ιδιικήν του.

Ψ ΄Η άντίληψις, την όποιαν έχομεν δια την ήλιμίαν, είναι τελείως αυθαίρετος, διότι κατά βάθος η ήλικία, η άληθής ήλικία, εκείνην, την όποιαν πράπει τις να μετρή, δέν είναι το ποσόν των έτών, τα όποια έξήσαμεν, αλλά το ποσόν των έτών, που μās μένουν να ζήσωμεν.

Ψ Μη άπελπισθής, αν βλέπης περι σεαυτόν όλο προσωπικούς άχθρούς σου. Πολλάκις ώφελήται τις περισσώτερον από αυτούς, παρά από τους φίλους του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ * * * ΤΟΥ ΞΕΝΙΤΕΥΜΕΝΟΥ

(συνέχεια από σελ. 412)

΄Ο Στάθης έφαγε απ' όλα με πολλήν νοστιμάδα και έχορτασε' αλλά τώρα ένας νέος φέρει από τον φούρνο το ψητό άρνι με πρασινάδας στολισμένο' πριν τ' άνοιξουν, η ώραία μυρωδιά του εκάνησε την ό φρησιν όλων. ΄Ο παπās γίνεται διανομεύς του ψητοϋ' εις το πιάτο του Στάθης ρίπνεται ένα μεγάλο κομμάτι ροδοκόκκινο. ΄Ο Στάθης διαμαρτύρεται. ΄Ο Μπαρμπα Μιχαήλος τον διαβεβαιώνει, ότι δέν θα τον πειράξη.

— ΄Ο άέρας μας πέτρες χωνεύει, του λέγει' φάγε γερά, να διής πώς θα ζωντανέψης.

Και, γεμίζων το ποτήρι του Στάθης από κρασι άσπρο,

— Τι σου λέγει το κρασι αυτό; συνεπήλωσεν' άβολο και παληό' σ' αυτό, να μη παινεθώ, είμαι μοναδικός' τί λές, συμπέθερε;

Και περιμένει ο Μπαρμπα Μιχαήλος την άπάντησιν του συμπέθερόν του.

— Ναί, ναί, άπαντι ό χονδρός συμπέθερός του, και κενόνι το ποτήρι όλόκληρο. Δυό-τρεις φορές το χρόνο, σής μεγάλες μέρες, άνοίγω το βαρέλι αυτό, και άλλη μια φορά σαν έρθη ο Δεσπότης' τώρα τ' άνοίγω και για σένα, κύρ Στάθης' θα σε στείλω απ' αυτό μια νταμιτζάνα.

Τα φαγητά έξαφανίζονται, το ψωμί γίνεται άνόρπαστο' τρώγουν όλοι με πολλήν όρεξιν και ο Στάθης άπορεί πώς θα χωνύση τα τόσα φαγητά. Έξαφνα παρουσιάζεται στο δεσποτικό μια γρηούλα, φιληνάδα της μνας του' με το βλέμμα άναζητεί τον Στάθην. Στο χέρι κρατεί ένα μεγάλο πιάτο μέσα εις άσπρη πετσέτα. Σαν είδε τον Στάθην, άρχίζει και μαιρολογά την φιληνάδα της' από την συγκίνησι και έντροπή της φιλεί τον Στάθην έπάνω σε' αυτί. ΄Ο Μπαρμπα Θεοδωής ξεκαρδίζεται στα γέλια και άρχίζει με την ήχηρά φωνή του να τραγουδή. Ένθουσιασμένος, γεμίζει τα ποτήρια, άρ-

πάζει με τα δυό του δάκτυλα ένα κομμάτι ψητό και μ' ένα ποτήρι κρασι το δίδει στην γρηούλα.

— Έλα, μην κλαίς, της λέγει' πάρε να χαιρετήσης τον έρχομό του.

— Καλώς όρσες, άγάπη μ', και στο γάμο σου, λέγει στο Στάθην η γρηά.

— Στην υγιά σου, κύρ Στάθης, στην υγιά σου, να σε χαιρώμαστε, φωνάζουν όλοι με το ποτήρι στο χέρι.

΄Ο Στάθης συγκρούει το ποτήρι του καταχαρούμενος' αυτή η ημέρα σημειώνει την καλλιτέρα σελίδα της ζωής του.

— Πιές άκόμη ένα για το κατήρι μ', φωνάζει ο Μπαρμπα Μιχαήλος, και άρχίζει να βγαίνει από τα σιδερένια του στέγνα ένα μελωδικό τραγούδι.

΄Ο Στάθης γελά από ευχαρίστησι, μα άρνείται να πιή το κρασι, το τόσον εύμορφο' ηρχισε να ζαλίζεται.

Τρώγουν και το ριζόγαλο, που έφεραν η γρηούλα, γιοουρτι, φρούτα, και άφίνουν της πετοστές στο τραπέζι. ΄Ο παπās το εύλογεί, κάμνει πρώτος το σταυρό του και άποσύρονται.

Τα μάτια του Στάθης απ' το κρασι και την κούρασι κλείουν. ΄Η κόρη του Μιχαήλου, η μαυρομάτα και εύθυμη, τον οδηγεί στο πλαϊνό μικρό δωμάτιο, εις ένα καθαροστρωμένο κρεβάτι' τα σενδόνια του είναι ύφασμένα με μετάξι, προικα καμμιάς άρχοντοπούλας.

Κοιμάται ο Στάθης ύπνον βαθύν, ήρεμον και γλυκύν, και τότε μόνον έξύπνησε, σαν έκτύπη το σημαντικό για τον έσπερινό. Πολύ άργά έκτύπησεν ο έσπερινός σήμερα, γιατί κι' ο παπās με τον ύπνο τα έβαλε.

Το μάραμένο πρόσωπο του Στάθης εις όλίγας ημέρας έπήρε της υγείας το χρώμα. Όρες πολλές περνά με τον παλαιό του διδάσκαλο και μελετά μαζί τας άνάγκας του χωριού του. Δυό και περισσώτερας ώρας περιπατούν το πρωί στα βουνά και ο Στάθης άναστήνεται από την ώραία φύσι και τον καθαρόν άέρα. Ούτε να σκεφθώ πειά θέλει την πνιγηρά άεμοσφαίρα και τον περιωρισμένο άέρα, που άνέπνεεν.

΄Ο διδάσκαλος καλλίτερα από τους κανόνες' και

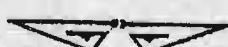
τους τύπους της γραμματικής γνωρίζει τας ιδιότητας του χώματος και την ποιότητα του κλίματος του χωριού, γι' αυτό προσεπάθησε να ένσπερη εις τους μαθητάς του την άγάπην πρòς την καλλιέργειαν της γής. Δέν ύπάρχει μέρος άκαλλιεργητο και άφύτευτο' όλοι οι δρόμοι, κάθε γωνία άχρηστος, και αυτά άκόμη τα άπόκρημα πλάγια των βουνών, έχουν δένδρα καρποφόρα και άκαρπα.

— Οι περισσώτεροι κάτοικοι καταγίνονται με πόθον εις την καλλιέργειαν της γής. λέγει ο διδάσκαλος' εις την κτηνοτροφίαν είμεθα όπισω. Τα ζώα δέν τα ήγάπησαν οι χωριανοί μας, όπως τα δένδρα. Την άγάπην σ' αυτά, σύ, Στάθης, να έμπνεύσης. Πρόσεξέ τους καλά και θα ίδής, πώς δέν δίδουν διόλου προσοχή εις αυτά, ένω είμπορούν τόσα να κερδίσουν, όταν τα περιποιηθοϋν. Πρόσεξε να ίδής πόσον ισχνά είναι τα ζώα των, γιατί λυποϋνται να τα καλοταγίσουν. Έκτός από πέντε-δέκα όρνιθας και μίαν-δυό κατσίκας, που έχουν μερικά σπίατα, τίποτε άλλο' τοίς φαίνεται πώς κοστίζει το φαγι των. Κύτταξε αυτά τα κτηφορικά μέρη του βουνοϋ πόσον είναι κατάλληλα για μελισσάς' βλέπεις, εδώ έχει νερά άφθονα και γίνονται καλά λουλούδια' και όμως κανείς δέν έκαμε κυψέλας, που είμπορούσε τόσα να κερδίση, δίχως πολύ κόπο. Έμείνα πάλι τα άνοικτά μέρη, τα σύηλια, δέν σοι φαίνονται κατάλληλα για να στήση κανείς όρνιθώνας; Χέρια δέν έχομεν ή, μάλλον, χέρια έχαμε, μη άνθρώπους για να τα διδάξουν αυτά, έμπειρους τεχνίτας δέν έχομε' εγώ έγήρασα πειά, άφίνω σε διάδοχό μου. Όσο για την έργασία, οι άνθρώποι μας είναι πρόθυμοι, τριπέληδες δέν είναι.

΄Ο πόθος του Στάθης του να κήμη το χωριό του πλούσιο και εύτυχημένο, τώρα περισσώτερον έρρηζώθη στην καρδιά του' αυτό του ξαναέδωσε την υγία και χαρά, γι' αυτό κι' αυτός θ' άφιερώση την ζωή του σ' αυτό.

(άκολουθεί)

ΖΩΗ ΜΕΛΑΝΔΙΝΟΥ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΔΥΣΙΝ

Πατήρ ἢ ὁ υἱός;

Ερώτησις.—Εἶχε δίκαιον ὁ πατήρ νὰ μὴ ἀνεχθῆ τὴν φράσιν τοῦ υἱοῦ, ἔστω καὶ ὑπὸ μορφῆν ἀνωδύνου καὶ εἰλικρινοῦς ἀστεϊσμοῦ λεχθεῖσαν, καὶ ποίων αἰσθημάτων καὶ συναισθημάτων ἐπανάστασιν προὐκάλεσεν ἐν τῇ πατρικῇ καρδίᾳ τοῦ ὀστεϊσμοῦ ἐκεῖνος;

(Ἰδὲ 303ον φύλλον τοῦ «Ἀσ'Ολα»).

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Διατί ὄχι;

Ἐν τῷ πρὸς λύσιν κοινωνικῷ προβλήματι — ὅπως τὸ ἀποκαλεῖ οὗτος — τοῦ φίλου ἱατροῦ κ. Ν. Μακρίδου, τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, εἰς ὑπόχρη βέβαια τοιοῦτο, ἀποτελεῖ ἡ φράσις:

«Πατέρα, ἐξωφλήσαμεν! Μοὶ ἔδωκας τὴν ζωὴν! σοὶ ἀπέδωκα τὴν ζωὴν! Ἐξωφλήσα τὸ χρέος μου».

Διὰ τὴν κριτὴν ἀσφαλῶς, κατὰ πόσον εἶχε δίκαιον ὁ πατήρ νὰ μὴ ἀνεχθῆ τὴν φράσιν ἐκείνην ἢ, ὅπως ταῦτόν, διὰ τὴν κριτὴν ἀσφαλῶς, κατὰ πόσον ἐπετρέπετο εἰς τὸν υἱόν, ὅστις διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως τῇ σπαστικῇ ὥρᾳ ἔσωσε τὸν πατέρα, νὰ ἐκφέρῃ τὸν ἀστεϊσμόν ἐκεῖνον, νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ μὴ τεθῶσιν ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ αἱ περιστάσεις — καὶ, εἰ δυνατόν, — ὅλα αἱ περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας ὁ ἐν λόγῳ ἀστεϊσμός ἐγένετο. Τονίζω τὸ σημεῖον τοῦτο, διότι φοβῶμαι — καὶ ἔχω σοβαροῦς λόγους πρὸς τοῦτο — μήπως τὸ ζήτημα πελαγώσῃ, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα.

Νομίζω, ὅτι πρὶν ἢ ἐξετασθῆ ἡ ψυχολογία τοῦ πατρὸς μετὰ τὸν ἀστεϊσμόν τοῦ υἱοῦ, ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἐξετασθῆ ἡ ψυχολογικὴ κατάστασις τοῦ πατρὸς πρὸ τοῦ ἀστεϊσμοῦ καὶ μάλιστα ἡ τοῦ υἱοῦ κατὰ τὸν ἀστεϊσμόν τοῦτον, ὡς προγενέστεραι ἐκείνης. Λοιπὸν ὁ ἱατρός — ἀντιγράφω τὸ θέμα τοῦ προβλήματος, ὅπως οὗτο διατυπώθη ὑπὸ τοῦ κ. Μακρίδου — παρέπεισε τὸν υἱὸν ἀνθιστάμενον πρὸς ἐπέμβασιν χειρουργικὴν καὶ, ταύτης ἐπιτυχούσης, μετ' ὅλην τὴν σχετικὴν ἀτέλειαν τῶν μέσων καὶ τὴν βαθεῖαν συγκίνησιν τοῦ χειρουργοῦ υἱοῦ, ὁ πατήρ σώζεται ἐκ βεβαίου θανάτου. Φυσικῶς ἡ χαρὰ τοῦ υἱοῦ, μετὰ τὴν τελείαν μάλιστα θεραπείαν τοῦ πατρὸς, εἶναι μεγίστη. Ἐξωτερικῶν ζωηρῶς τὴν ἀμετρον ταύτην ἀγαλλίασιν, θωπεύει τὸν γέροντα πατέρα υἱικῶς καὶ ἐν τῇ ὀρμητικῇ ἐκδηλώσει τῆς κατακλύσεως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπεριγράπτου χαρᾶς, διότι ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ θανάτου ἄνθρωπον καὶ δὴ τὸν πατέρα του, προβαίνει μέχρι τοῦ ὑπὸ κρῖσιν ἀστεϊσμοῦ. Τί, ἀρὰ γε, ἠθάλα νὰ σημάγῃ διὰ τοῦ ἀστεϊσμοῦ τοῦτου; — Μήπως, ὅτι πράγματι οὐδὲν ὀφείλει πλέον εἰς τὸν πατέρα του καὶ ὅτι ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνου σχέσις ἔπαυσεν ὑφισταμένη, ὡς τινες παραδόξως ὑπέλαβον; — Ἄλλ' εἶναι δυνατόν σοβαρῶς ν' ἀποδοθῆ τοιοῦτόν τι εἰς ἄνθρωπον τυχόντα τῆς ὑψίστης ἀνθρωπίνης μορφώσεως; Δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν, ὅτι ὁ ἱατρός-υἱὸς ἠγνόει, ὅτι ἡ υἱικὴ σχέσις, ἡ σχέσις τοῦ μέρους πρὸς τὸ ὅλον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀποσπασθὲν τοῦτο ἀπετέλεσεν ἰδιαιτέραν αὐτοτελῆ προσωπικότητα ἀποδοῦσιν ἐκείνῳ, ὅτι, λέγω, ἡ σχέσις αὕτη φῶσκει ἀδύνατον νὰ ἐκμηδενισθῆ ποτέ; — Βεβαίως ὄχι. Ὁ ἱατρός-υἱὸς βεβαίως ἐγνώριζεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἴσως ἠγνόει ὁ μετρίως ἀναπτύξας καὶ διανοητικῆς μορφώσεως πατήρ του, ὅτι δηλαδὴ ἀδύνατον εἰς τὸν μεμορφωμένον υἱὸν νὰ παύσῃ γεραίρων τὸν πατέρα του, ἀπὸ τῆς οὐσίας τοῦ ὁποίου ἐδημιουργήθη, ὅπως καὶ ὁ πατήρ ἀδύνατον νὰ μὴ περιβάλλῃ διὰ τῆς ἀδιαλείπτου ἀπειροῦ πατρικῆς αὐτοῦ στοργῆς τὸν υἱόν, ὅστις ἀποτελεῖ τμήμα ἀπεσπασμένον τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑποστάσεως. Ἐάν λοιπὸν ὅλα ταῦτα καὶ ἄλλα σχετικὰ ἀδύνατον νὰ μὴ συνυπῆρχον ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ υἱοῦ, πῶς εἶναι δυνατόν ν' ἀδικήσῃ τις αὐτὸν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ τοῦ ἀποδώσῃ συναισθημάτων ὅπως ἀποτρόπαια, ὅλον, ὅτι ἔπαυσε νὰ θεωρῆ ἐκείνον ὡς πατέρα του, ὡς εὐεργετήσαντα δηλ. αὐτὸν διὰ τῆς παροχῆς τοῦ ὑψίστου τῶν ἀγαθῶν, τῆς ζωῆς, διότι τάχα καὶ αὐτός, ὁ υἱός, τὸν ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ ἐκπαπειλούμενου αὐτὸν θανάτου;

Βεβαίως οὐδὲ κἀν ἐσκέφθη τοιοῦτόν τι ὁ ἐν τῷ ψυχικῷ κατακλυσμῷ τῶν εὐεργετῶν ἐπὶ τῇ βεβαίᾳ πλέον σωτηρίᾳ τοῦ προσφιλεστάτου πατρὸς συναισθημάτων προβάς μέχρι τοῦ ὑπὸ κρῖσιν ἀνωδύνου ἀστεϊσμοῦ αὐτοῦ φιλόστοργος υἱὸς καὶ μεγάλως ἠθέλησεν ἀδικήσῃ τις αὐτὸν εἰς τὸν ἐξαρχακῆ. ριξε σοβαρῶς, ἐκ μόνου τοῦ ἀστεϊσμοῦ τοῦτου κρῖνον, ὡς ἄχρηστον καὶ ἐπιλήσιμον τῆς πρὸς τὸν γέροντα πατέρα του ἀπληρώτου ὀφειλῆς.

Ἡ ὅλη λοιπὸν ὑπόθεσις, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, κατὰ τὴν ἐμὴν ἀντίληψιν, ἢ ἀπλῆ ἐκ μέρους τοῦ γέροντος πατρὸς παρεξήγησις τοῦ ἀφελοῦς ἀστεϊσμοῦ τοῦ υἱοῦ, ὅστις τελείως δικαιολογεῖται διὰ τῶν ἀνωτέρω, ἐκτὸς εἰς ὑπόθεσιν ἢ ὅτι ὁ υἱός, μετ' ὅλην τὴν τελείαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἀνθρωπίνην αὐτοῦ μόρφωσιν, ἦτο ψυχικῶς ἀνάπηρος — τὸ ὁποῖον οὐδ' ὑποδηλοῦται κἀν ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ κ. Μακρίδου δημοσιευθείσῃ ἀναλύσει τοῦ θέματος, ἐν τῇ ὁποίᾳ τούναντιον, χαρακτηρίζεται οὗτος ὡς φιλοστοργώτατος πρὸς τὸν πατέρα του — ἢ ὅτι ὁ γηραιὸς πατήρ του ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐπὶ μᾶλλον εὐαριθμοτέρᾳ ὁλοπῆ ἀπεβαίνουσαν ὁμάδα τῶν γονέων, αἵτινες, ἀρνούμενοι καὶ αὐτὴν τὴν μᾶλλον ἀθῶαν οἰκειότητα εἰς τὰ τέκνα των καὶ θεωροῦντες καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνδρωθέντας πλέον υἱοὺς αὐτῶν ὡς διὰ βίου ὑποτέλεις καὶ συνεπῶς ἀνεπιδέκτους αὐθυπαρξίας, φρονοῦσιν. ὅτι δύναται νὰ συγκρατηθῶσιν οὗτοι ἐν τῇ οἰκογενειακῇ συνάσει, εὐχὴ διὰ τῆς ἀμοιβαίας στοργῆς καὶ ἐπιτιμῆσεως, ἣτις εἶναι ἡ μόνη ἀρμονικῶς ρυθμιζούσα τὰς σχέσεις τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ τούτων πρὸς ἄλληλα, ἐλλοὶ διὰ τοῦ ἀπολυταρχικότητος καὶ παρὰ φύσιν ἐπιβάλλοντος τοῦ πατρὸς, ὡς ἀπλοῦ εὐεργέτου, πρὸς τὸν υἱόν, ὡς ἀτλοῦν εὐεργετηθέντα!

Μόνον τοῦ τελευταίου τούτου πατρὸς θὰ παρατήρησι τοὺς ἐν πάσῃ ἀφελείᾳ λεχθέντας ἀνωδύνους λόγους τοῦ υἱοῦ, θὰ ὠργίζετο καὶ μάλιστα — πρᾶγμα τερατοειδῶς ἀφύσιμον — οὐδέποτε θὰ συνεχώρῃ εἰς ἐκείνον τὸν ἀστεϊσμόν αὐτοῦ, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, καὶ μόνον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ υἱὸς ἔπραξε πικρῶς νὰ μεταμεληθῆ, ὄχι δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ μόνον διότι δὲν ἐψυχολόγησεν ἐγκαίρως τὸν πατέρα του.

ΗΛΙΑΣ Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ

Καθηγητῆς

Μοναδικὸς συνδυασμός.

Ἐν τῷ κοινωνικῷ αἰνίγματι τοῦ κ. Ν. Μακρίδου, λυπηρὸς μὲν εἶναι, ἀλλὰ, πέποιθα, μοναδικὸς ὁ συνδυασμός τοσοῦτον παραξένου πατρὸς καὶ ἀκριτομύθου υἱοῦ!

Δὲν ἔννοεω λοιπὸν τὸν σκοπὸν τῆς συζητήσεως! Μήπως γίνεται διὰ τὴν ἐξευμενίσωμεν τὸν κακολωμένον πατέρα; μήπως διὰ τὴν παιδαγωγήσωμεν τὸν ἀμετροπῆ ἐπιστήμονα; ἢ μήπως διὰ τὴν προλάβωμεν καὶ ἄλλα παρόμοια ἐξοφλητήρια;

ΙΩΑΝΝ. ΧΑΛΚΩΥΣΗΣ

Ἐμείωσε τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς.

Δικαίαν ἐν τῇ πατρικῇ καρδίᾳ προὐκάλεσεν ἐπανέστασιν ἢ ἀνεπιτυχῆς τοῦ υἱοῦ φάρα, ὅσον ἄβολος καὶ εἰλικρινῆς ἂν ὑπῆρξεν. Ἡ φράσις: «μοὶ ἔδωκας τὴν ζωὴν, σοὶ ἀπέδωκα τὴν ζωὴν, ἐξωφλήσα τὸ χρέος μου», τὴν ὁποίαν περὶ κατὰ πρόσωπον τοῦ πατρὸς, εἶναι κατ' ὁλοκληρίαν ἀξιοκατάκριτος.

Ἐπὶ τὴν χειρουργικὴν τοῦ ἱατροῦ-υἱοῦ ἐμπροσθέντων, ὁ ὁποῖος, μαθὼν τὸν ἐπικείμενον τοῦ πατρὸς θάνατον, ἔσπευσε, καὶ, ῥίψας τὸ χειρόκτιον τῆς ἐπιστήμης κατὰ τὸ θάνατον, ἐπάλαισεν πρὸς αὐτὸν ἐν ὀβριαιότητι, ὑπεχώρησε τελείως ὁ υἱός, διὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς τὴν κοίτην τὸν εὐσυνείδητον πατέρα, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπραττε καὶ εἰς οἰονδήποτε ἄλλον ἀσθενῆ, ἐντελῶς ξέγον πρὸς ἑαυτὸν, τὸ ἴδιον, χωρὶς τίποτε περισσότερον διὰ τὸν πατέρα, ἀφοῦ τοῦτο ὑπερέβαινε τὰς δυνάμεις του.

Ἄλλὰ τότε ποῦ καὶ ποῖα ἡ ἐξοφλήσις, ἀφοῦ ὁ ἱατρός μᾶλλον ἐργάζεται, παρὰ ὁ υἱός; Ποῖον τὸ ἰσοζύγιον, ἀφοῦ ἡ φάλαγξ τῆς ἀποδόσεως εἶναι ἐντελῶς κενή, ἐπὶ ἢ ἐσέρα βαρύνει καὶ κατέρχεται; Καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ἀκόμη, ὅτι εἰργάσθη ἐξαιρετικῶς διὰ τὸν πατέρα, καὶ ἂν παρέτεινε τὴν

ζωὴν του, ἐξώφλει μόνον τὸ ὑλικὸν μέρος, τὴν ὑλικὴν ζωὴν, ἐνῶ εἰς αὐτὸν δὲν ὄφειλε μόνον τὸ ζῆν, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶ ζῆν καὶ μυρίας ἄλλας ἠθικὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ κατ' ἐξοχὴν εὐεργετηθέντος πρὸς τὸν εὐεργέτην, αἱ ὁποῖαι, διὰ μίαν εὐαίσθητον ψυχὴν, εἶναι ἀνεπλήρωτοι.

Καὶ ὅμως πάντα ταῦτα παραγνωρίζων, λεληθῶς βεβαίως, ἐν τῇ φράσει τοῦ ὀστεϊσμοῦ-υἱοῦ, σπεύδει ν' ἀποδείξῃ, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸν πατέρα, ὅτι πᾶν, τὸ ὁποῖον δι' αὐτὸν ἔπαμεν, ὅσα πρὸς χάριν του ὑπέφερε, πόνοι, θυσίαι, κόποι, δαπάναι καὶ κάθε τι ἐν γενεῖ, τὸ ὁποῖον ὑφίσταται ὁ γονεὺς, διὰ τὴν μεγαλώσῃ τὸ τέκνον του καὶ νὰ τὸ καταστήσῃ μάλιστα τοιοῦτον παράγοντα ἐν τῇ κοινωνίᾳ εἶναι κατὰ ἐλάχιστον, ἀφοῦ τὸ ἀνείτιμον εἶναι μία ἐγκλήσις, ἣτις καὶ εἰς κάθε ἄλλον ἠδύνατο νὰ γίνῃ καὶ τόσον ἐπιτυχῶς μάλιστα. Ἐντεῦθεν τὰ δάκρυα καὶ ἡ πληγὴ τῆς πατρικῆς καρδιᾶς, πρὸ τῆς ὁποίας καὶ μόρφωσις καὶ σκέψις συνετὴ καὶ κάθε σκεπτικισμὸς ἐξαφανίζονται.

Φ. Μ. Ι.

Τὰ δύο καθήκοντα.

Τὸ πρόβλημα, τὸ προταθὲν τόσον εὐστόχως πρὸς λύσιν παρὰ τοῦ φίλου ἱατροῦ κ. Ν. Μακρίδου, θίγει ζήτημα λίαν λεπτὸν, ὑποκείμενον εἰς πολυπλασίαν ἐρμηνείας.

Ἡ ταπεινὴ μου γνώμη εἶναι, ὅτι ὁ πατήρ δὲν εἶχε δίκαιον νὰ δυσφορήσῃ εἰς τόσον βαθμὸν καὶ δὴ νὰ μὴ συγκατατεθῆ νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἀστεϊσμόν τοῦ υἱοῦ, μελονότι οὗτος πικρῶς μετεμελήθη.

Αἱ συνθήκαι, αἱ διέπεισαι τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις πατρὸς καὶ υἱοῦ, δὲν δύναται ποσῶς νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸν κανόνα τῆς ἐξοφλήσεως. Ὁ πρῶτος, ὁ ὅστις τῷ δευτέρῳ τὴν ζωὴν ὀφείλει, κατ' ἀπαράβατον φυσικὸν νόμον, ν' ἀφισπώσῃ ὅλας τὰς φροντίδας του ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως, τῆς μορφώσεως καὶ τῆς εὐημερίας τούτου. Ὁθεν δὲν δικαιῶται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ υἱικὴν μερίμναν ὑπὸ τύπον ἀνταποδόσεως δῆθεν εὐεργεσιῶν, τεθέντος, ὅτι πρᾶξις ἀπορρέουσα ἐξ ἐπιβεβλημένου καθήκοντος, δὲν παρέχει τίτλους ὀφειλῆς τοῦ ὑπὲρ οὗ γίνεται. Ἄφ' ἑτέρου ὅμως καὶ ὁ υἱὸς ἔχει ἀπεριόριστον καθήκον, ἀνεξαρτήτως τῶν παρασχθέντων αὐτῷ κατὰ τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν τοῦ ἡλικίαν παρὰ τοῦ γεννήτορος φροντίδων, νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ τούτῳ πᾶσαν περιποίησιν, ἰδίᾳ κατὰ τὴν γεροντικὴν τοῦ ἡλικίαν. Τὸ καθήκον τοῦτο εἶναι ἀπόλυτον καὶ οὐχὶ σχετικόν. Καὶ ἔχομεν πλείστ' ὅσα παραδείγματα καλῶν υἱῶν, ἐπιδειξάντων αἰσθημάτων πλέον ἢ φιλόστοργα εἰς γονεῖς ἐκφύλους, οὐδέποτε ἀσχοληθέντας ὑπὲρ τῶν τέκνων των.

Τοῦτο δὲν ἠγνόει, βεβαίως, ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος υἱός, ὡς δὲν ἠγνόει, ἀναμφιβόλως, τὸ ὅτι: ἄλλο τὸ δίδειν τὴν ζωὴν καὶ ἄλλο τὸ διατηρεῖν αὐτήν, ὡς ὀρθότατα παρατηρεῖ ὁ διαπρεπὴς δικηγόρος κ. Γ. Ἀποστολίδης, τόσῳ μᾶλλον, ὅσον, ἐν τῇ ιδιότητι του ὡς διακεκριμένου ἱατροχειρουργοῦ, δὲν ἦτο ἀμοιρὸς πνευματικῆς ἀναπτύξεως. Κατὰ συνέπειαν μόνον ὡς ἀτυχῆ δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τὸν ἀστεϊσμόν, καθότι ὁ υἱός, ἔχων γλώσιν τοῦ χαράκτιρος καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς μορφώσεως τοῦ πατρὸς του, θὰ ἔκαμνε καλλίτερον ν' ἀποφύγῃ νὰ θίξῃ τὸ καχύποπτον αὐτοῦ. Δικαιολογεῖται ὅμως ὑπὸ τῆς εὐνοῆτος θυμηδίας, ὅφ' ἣς κατεῖχeto, βλέπων τὸν ἀγαπητόν του πατέρα διαφυγόντα ὡς ἐκ θαύματος τὸν ἐπὶ τῆς ζωῆς του ἐπιμενόμενον κίνδυνον καὶ ὑπερηφανευόμενος ἐπὶ τῇ λίαν ἐπιτυχεῖ ἀπληρώσει διπλοῦ, υἱικοῦ δηλονότι καὶ ἱατρικοῦ, καθήκοντος. Πολλάκις δὲ ἀθῶοι ἀστεῖσμοί, ἐκφερόμενοι εἰς θυμῆρεις στιγμάς, προξενουσί, ἐκ παρεξήγησεως, τὸν χόλον τῶν πρὸς οὓς ἀποστίνονται, πρὸς μεγάλην μεταμέλειαν τῶν ἀστεισθέντων.

Γ. ΚΑ. ΛΕΟΝΤΙΑΔΗΣ

Ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 τρέχοντος Ἰουλίου.

ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ —

συνέχεια από σελ. 414

— Τί εφοβείσθε; Νά πάγω νά ρίψω τήν καρδιά μου στά πόδια της; Ἄς μέ περιμένει! Πιστεύω νά τῆς τὸ ἐδώσατε νά τὸ καταλάβῃ.

— Σὲ βεβαιῶ, ὄχι!

— Αἴ! λοιπὸν πρέπει νά τῆς τὸ εἰπῆτε, ἂν ἔχη τὸ θράσος νά πατήσῃ μιὰ φορὰ ἀκόμη εἰς τὸ σπῖτι αὐτό. Καὶ πιστεύω μάλιστα, ὅτι στήν οικογένειάν μας δὲν θὰ ξαναμιλήσωμεν γι' αὐτὴν τὴν τρελλήν. Δὲν ἔπρεπε μάλιστα καὶ νά τὴν συνοδεύσῃ ἡ μητέρα σπῖτι της . . .

— Ἐπρεπεν, ἐξ αἰτίας, βλέπεις, τῆς κυρίας Καλουμένης . . .

— Δὲν ἦτο διόλου ὑποχρεωμένη. Ἐνα ξηρὸ «χαίρετε» καὶ ἔφθανεν. Ὅταν μᾶς κοροϊδεύουν, ὅταν παίζουν μὲ τὴν ἀξιοπρέπειάν μας καὶ τὴν τιμὴν μας . . . Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι, ἂν καμμιά ἀπὸ τῆς κυρίες αὐτὲς τολμήσῃ νά ἔλθῃ ὡς ἐδῶ, θὰ τῆς κλείσω τὴν πόρτα.

— Μὴ σπεύδεις, παιδί μου, μὴ σπεύδεις!

— Μάλιστα, θὰ τῆς κλείσω τὴν πόρτα, ἐπανελάβεν ὁ Κυπριανὸς μὲ ἄγριον ὕφος.

— Πολὺ προχωρεῖς . . . Ἐν τούτοις εἶναι πιθανὸν νά ξαναἰδωθῶμεν μὲ τὰς κυρίας αὐτὰς ἐντὸς ὀλίγου.

— Μπᾶ! καὶ θὰ τὰς δεχθῆτε;

— Μά! . . .

— Καὶ διατί; τί θὰ ἔλθουν νά κάμουν ἐδῶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες;

— Νά μιλήσουν δά!

— Νά μιλήσουν! καὶ διὰ ποῖον ζήτημα;

— Δι' ἓνα σωρὸν πράγματα, ἀπήντησεν ὁ Μπρουσκάιλ, ροφῶν νέαν πρίζαν.

— Δὲν εἶναι ἐν τούτοις δυνατὸν νά ὑπάρχῃ τι κοινὸν μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡμῶν.

— Ἄ! αὐτὸ δὲν εἶναι φανερόν! δὲν εἶναι φανερόν!

— Μήπως γιὰ τὸν Βερτράνδον μου ἐτοιμάζονται; ἠρώτησεν ὁ Κυπριανὸς κάτωχρος. Θὰ ὁμιλήσετε λοιπὸν διὰ τὸν Βερτράνδον;

— Ἴσως.

— Λοιπὸν, ἐπιτρέπατέ μου νά σᾶς εἰπῶ, πατέρα, ὅτι αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐξευτελιστικόν!

— Μπᾶ, μπᾶ! μὴ μοῦ γίνεσαι δικαστής.

— Μάλιστα, ἐξευτελιστικόν. Πρέπει νά ἔχη κἀνεὶς καὶ σταλιὰ ἀξιοπρέπειας, ἀνεφώνησεν ὁ Κυπριανός. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς ἐμέ, σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι, ἂν δὲν διακόψετε κάθε σχέσιν μὲ τὴν οικογένειαν Καλουμένου, ἐγὼ θὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ!

— Τί εἶναι αὐτά; Πολὺ προχωρεῖς!

— Ἀκριβῶς. Πρέπει νά ἐκλέξετε μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐκείνων.

— Ἀλλά, παιδί μου, μὲ τὸν τρόπον, ποῦ μιλεῖς, φαίνεται, ὅτι νομίζεις, ὅτι μόνον σὺ εἶσαι μέσα εἰς τὴν οικογένειάν μας. Εἶναι ἐπίσης καὶ ὁ Βερτράνδος, μὴ τὸ λησμονεῖς, ὁ Βερτράνδος, ὁ ὁποῖος αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ ἄσυλον.

— Μπᾶ! θὰ ἐπιστρέψῃ;

— Καὶ διατί ὄχι; Καὶ ἂν αἱ κυρίαὶ ἐπιμένουν νά τὸν ξαναἰδοῦν . . .

— Εἶναι ἐπαίσχυντον! Ὅστε θὰ ἔλθουν λοιπὸν δι' αὐτόν; Αὐτὴ ἡ τρελλὴ ἀγαπᾷ αὐτὸν τὸν τρελλόν, καὶ ἐλπίζετε, ὅτι ἐκεῖνο, ποῦ δὲν ἐπέτυχε μὲ τὸ πρῶτό σας παιδί, θὰ γίνῃ μὲ τὸ δεύτερο. Μὰ αὐτὸ εἶναι ἐπαίσχυντον, εἶναι ἀνανδρὸν!

— Προσοχὴ στά λόγια σου, μικρέ!

— Εἶναι ἀνανδρὸν! Ἐπρεπε νά κοκκινήσετε ἀπὸ ἐντροπὴν καὶ μόνον μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν. Δὲν ἔχετε διόλου τὸ αἰσθημα τῆς ἀξιοπρέπειας. ὦ! σεῖς οἱ χωρικοί!

— Τὸ ξυρίζεις ποῦ αὐθαδιάζεις; Πρόσεχε τὰ λόγια σου. Μὴ κατηγορεῖς τοὺς χωρικοὺς, γιατί χωρὶς αὐτοὺς ἐσὺ θὰ ἦσουν ἓνα μεγάλο μηδενικό.

— Μά, πατέρα, δὲν καταλαμβάνετε, ὅτι αὐτὴ ἡ νέα μᾶς ρίπτει κατὰ πρόσωπον μιάν προσβολήν, μιάν φοβεράν προσβολήν μὲ τὴν στάσιν της καὶ μάλιστα τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου; Ἡ προσβολή, ποῦ γίνεται σὲ μένα, ἀντανακᾷ καὶ εἰς σᾶς καὶ εἰς τὴν μητέρα καὶ εἰς

ὄλην τὴν οικογένειαν! Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Βερτράνδος, ἂν εἶχε λιγάκι καρδιά ἢ, τοῦλάχιστον, λίγην μόρφωσιν, ἔπρεπε νά στείλῃ στὸν διάβολο τέτοιον ἀνεμόμυλον.

— Ὅχι δά!

— Πῶς; δὲν εἶναι ἀνεμόμυλος, ἀφοῦ σήμερον νυμφεύεται μὲ τὸν ἓνα ἀδελφὸν καὶ τὴν ἐπαύριον μὲ τὸν ἄλλον;

— Τὸν αὐτὸν πάντοτε ἠθέλησε νά νυμφευθῇ· φαίνεται, ὅτι ὑπάρχει κάποια παρεξήγησις ἐδῶ. Σὲ ἐξέλαβε διὰ τὸν Βερτράνδον. Ἡ κόρη μοῦ τὰ εἶπεν ὅλ' αὐτά. Δὲν εἶναι, ἄλλως τε, κακὴ κόρη, σὲ βεβαιῶ. Καὶ ἀφοῦ ὁ Βερτράνδος τὴν ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς . . .

— Ὅστε ἐπευλογεῖτε τὸν γάμον αὐτόν;

— Μάλιστα!

— Θαυμάσια! Καὶ ἡ μητέρα; θὰ τὸν εὐλογῆσῃ καὶ ἐκεῖνη; . . .

Ἄ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἰσθε ὁ ἓνας ἀξίος τοῦ ἄλλου!

— Μὴ λέγεις ἀνοησίας. Σὲ παρακαλῶ νά ἔχῃς περισσότερον σεβασμὸν διὰ τοὺς γονεῖς σου.

— Καὶ ὅμως εἶναι τόσον ὀλίγον ἀξιοσέβαστοι!

— Ἄθλιε! ἐφώνησεν ὁ Μπρουσκάιλ, βαδίζων κατὰ τοῦ υἱοῦ μὲ σηκωμένο τὸ χέρι. Σὺ, γιὰ τὸν ὁποῖον ἐφτύσαμεν αἷμα, σὺ νά τὰ λέγῃς αὐτά; Διάβολε! Εἶχα ἄδικον νά θέλω νά σὲ λυπηθῶ. Αἴ, λοιπὸν μάθε ἓνα πρᾶγμα, ἀφοῦ μὲ ὠθεῖς εἰς τὰ ἄκρα: Ὁ Βερτράνδος θὰ γίνῃ κληρονόμος μας! Αὐτὸς θὰ εἶναι τὸ στήριγμά μας, αὐτὸς θὰ γίνῃ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πατρικοῦ αὐτοῦ σπιτιοῦ, αὐτὸς θὰ ἔχη ὅ,τι σὺ θὰ εἶχες. Μάρτυς μου ὁ Θεός· ἕως τώρα ἐλάμβανα τὸ μέρος σου, ἐν τούτοις δὲν ἀξίζεις τὴν πατρικὴν προστασίαν. Ὅταν ἡ κυρία Καλουμένη μᾶθη αὐτό, θὰ ἐπιτρέψῃ, βέβαια, ἡ κόρη της νά λάβῃ τὸν ἀδελφὸν σου. Ἐγὼ δὲν θὰ ἐναντιωθῶ πλέον εἰς τὸν γάμον αὐτόν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ καρποὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλοσύνης, ποῦ εἶχα διὰ σέ· ἔθρεψα ἓνα θηρίον, τὸ ὁποῖον θέλει νά μοῦ βγάλῃ τὰ μάτια, καὶ τὸ χρῆμά μου εἰς τίποτε ἄλλο δὲν ἐχρησίμευσε, παρὰ νά ἀναδείξῃ ἓνα ἡλίθιον! . . . Μάλιστα, ἓνα ἡλίθιον, παρ' ὅλας τὰς σχολὰς, ποῦ ἐφοίτησες. Τώρα τὸ καταλαβαίνω. Καὶ μάλιστα δὲν ἀπορῶ πλέον διατί ἡ δεσποινὶς Μαρίκα προτιμᾷ ἀπὸ σέ ἓνα χωριατόπαιδο σὰν τὸν Βερτράνδον! . . . Ἄ, Θεέ μου! ἂν εἴξευρα . . .

Ὁ Κυπριανὸς δὲν ἐδέχθη τὸ πλήγμα χωρὶς νά φοριδιάσῃ. Παρευθὺς ἐξετίμησε τὴν σοβαρότητα αὐτῆς τῆς ἀπειλῆς. Μερικὰ ἔτη εἰς τὸ Βορδῶ καὶ εἰς τὸ Παρίσι εἶχον ὠριμάσει τὸ πνεῦμά του. ἤρchiσε νά ἐκτιμᾷ τὸ χρῆμα καὶ ἐγνώριζε ποῖα προσόντα ἔχει ὁποῖος κρατεῖ αὐτὸ τὸ μέταλλον.

— ὦ! πατέρα! ἐξάπαντος ἀστεΐζεσθε, ἐπιθύρισε κατακίτρινος ὁ Κυπριανός. Δὲν πιστεύω, βέβαια, μὲ δυὸ μου λόγια νά ἐκακιώσατε τόσον. Ἄλλως τε, μὴ τὸ λησμονήτε, εἶμαι ὁ πρωτότοκος καὶ ἔχω τὰ δικαιώματά μου!

— Τί μοῦ ψάλλεις αὐτοῦ; Ἐνας ἀνόητος καὶ προπέτης σὰν καὶ σέ, δὲν εἶναι οὔτε πρωτότοκος οὔτε δευτερότοκος. Τὸν ἀποκληρώνω!

— Ὅστε λοιπὸν εἶναι σοβαρόν; Θὰ μὲ ἀποκληρώσετε λοιπὸν χάριν τοῦ Βερτράνδου, δι' αὐτόν τὸν τρελλόν, ποῦ τοῦ χροιάζεται ζουρλομανδύας;

— Ὁ ζουρλομανδύας τοῦ ἀξίζει ὀλιγώτερον ἀπὸ σέ.

(ἀκολουθεῖ)

"Εφθασαν ἐσχάτως:

Ἀπόσταγμα φυτῶν δυναμωτικῶν καὶ χαμαιμήλου γερμανικοῦ (δίδει ὠραίας χρυσιζούσας ἀνταυγείας εἰς τὴν κόμην). Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν). Κρέμα Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 (ἐξαλείφει καὶ τὰς παλαιότερας ρικνάδας τοῦ προσώπου καὶ δίδει εἰς τὸ δέρμα λευκότητα καὶ βελουδίνην ὄψιν). Διάφορα Lotions (ἀπαράμιλλα διὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου). Κραγιὸν διὰ τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρυθρὸν ἀρ. 29 (δίδει εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὰ χεῖλη χεῶμα μαγνευτικόν). Ἐρυθρὸν ἀρ. 31 (παρέχει ὠραιότητα χωρὶς νά φαίνεται). Montonnieres, Πεταλοῦδες. Ταινίαι τοῦ μετώπου. Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντῖναι κρυσταλλωμένα καὶ ὅλα τὰ κατάλληλα πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνανέωσιν τῆς γυναικείας ὠραιότητος

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Η Δεκέλεια.

Περί της Δεκελείας, ης τὸ θαυμάσιον δάσος καὶ τὸ ἐν αὐτῇ βασιλικὸν θέρετρον ἀπετεροφώθησαν, παρέχομεν τὰς ἐξῆς σημειώσεις :

Τὸ σήμερον χωρίον, μικρὸς μᾶλλον οικισμὸς, ἀριθμεῖ περὶ τοὺς 200 κατοίκους, ἀπέχει δὲ ἀπ' Ἀθηνῶν 4,45', ἀπὸ Μενεδίου δὲ 2,25'. Εἶναι ἔδρα ταχυδρομείου, τηλεγραφείου, τηλεφώνων καὶ ἀστυνομίας, ἔχει δὲ μουσεῖον καὶ περίκομρον ναῖδιον, τὸν Προφήτην Ἡλίαν. Παράγει ξυλείαν καὶ ὀνομαστοὺς τῆς Δεκελείας οἴνους, γνωστοτάτους διὰ τὴν διαύγειαν καὶ τὸ εὐγεστον αὐτῶν. Μέχρι τοῦ 1871 ἀπέταλε ἰδιοκτησίαν τῆς οἰκογενείας τοῦ Σ. Σούτσου, ἔκτοτε δὲ περιήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τῆς βασιλ. οἰκογενείας τῆς Ἑλλάδος, καταστὰν θερινὴ αὐτῆς διαμονή. Ἐνταῦθα, μέσῳ μαγευτικοῦ δάσους βαθυσκίαν πιτύων, λυσικόμων καὶ τανυφύλλων ἐλατῶν, ὑπὸ τὸ βαθὺ σκίωμα τῶν ὀπίσθων μέσῳ τῆς δροσολούστου πύας ἐρπουσιν ἀφανῶς ἀπειρα ρυάκια, ἐν κρυσταλλορρύτων πηγῶν ὀρμώμενα, εἶλον ἀνεγερθῆναι τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως Γεωργίου καὶ τοῦ τότε διαδόχου Κωνσταντίνου, εἰς θέσιν γραφικωτάτην, ἀπ' ἧς τὰ ἐκπληκτικὰ τοῦ ὀπίσθου βλέμματα, μέσῳ τῶν τῆδε ἀκαίσις διεσκεδασμένων ἀνθοκόμων κήπων καὶ ἐρεικοσκεπῶν ξυστῶν, ἠδύνατο νὰ ἀποθανυμάσῃ τὸ μὲν τὴν γραφικότητά τοῦ φασφορίζοντος ἀττικοῦ πεδίου μέχρι τοῦ Ἰσπεροῦς ἄστεος, τὸ δὲ τὴν γλαυκίνην ἀνταύγειαν τοῦ λειοκύμονος Σαρωνικοῦ, ἐφ' οὗ ὡς ἐν ἀπειρομεγέθει κατόπτρῳ ἀντεκατωπρίζοντο αἱ ὑσταταὶ ἀκτῖνες τοῦ ὀπισθεν τοῦ νεφελοσκεπούς Πάρινηθος βραδέως δύνοντος ἡλίου. Μέσῳ τοιαύτης παγκάλου φύσεως καὶ ἐπὶ λοφίσκου χθαμαλοῦ, φαινόμενος ὡς νὰ ἐπιστέφῃ μελαγχολικῶς αὐτόν, εὐρηται ὁ τάφος τῆς βασιλοπαιδος Ὀλγας, τῆς ἐν ἔτει 1880 ταφείσης αὐτόθι, μόλις δὲ ἐπτάμηνον βίον ἀριθμούσης. Ἐν τῷ πρὸ ἑτῶν δὲ ἀνεγερθέντι μασσαλείῳ τῆς βασιλ. οἰκογενείας ἐτάφη καὶ ὁ δολοφονηθεὶς βασιλεὺς Γεώργιος, κατὰ ρητὴν αὐτοῦ ἐντολήν, ἵνα τὰ λείψανα αὐτοῦ βαυκαλῶνται νηδύμως ὑπὸ τοῦ ψιθύρου τῶν πτερόθεν συμπλεκόμενων ἀειθαλῶν φυλλωμάτων, ἐγγὺς τοῦ τάφου τοῦ τέκνου του, ἐν τῇ θαλερᾷ ἐκείνῃ ὁάσει, ἣν τοσοῦτον ἐν τῇ ζωῇ εἶχε λατρεύσει.

ΠΕΝΘΕΡΑΙ, ΓΑΜΒΡΟΙ ΚΑΙ ΝΥΜΦΑΙ

Ἐξ ὀνόματος ἀπασῶν τῶν πενθερῶν, τῶν συλλήβδην καὶ ἀθρόως ὑπὸ τῶν—δηθεν—εὐφραδέων μας κακολογουμένων, ἐκφράζω βαθυτάτας εὐχαριστίας πρὸς τὸν κ. Ἰορδ. Ἰ. Δημητρίδην διὰ τὴν τόλμην, μεθ' ἧς κατέρριψε μίαν κοινωνικὴν πλάνην, ἀγνωστον πῶς καὶ διατί εἰσχωρήσασαν καὶ παρ' ἡμῶν, ἐνῷ πραγματικῶς δὲν εὐρίσκειται ὁ ὑπ' αὐτῶν διαρκῶς πλατιτόμενος τύπος μισογάμβρου πενθερᾶς. Πρῶγματι, ἡμεῖς αἱ πενθεραὶ ἀγαπῶμεν σφόδρα καὶ καμαρώνομεν διαρκῶς τοὺς γαμβρούς μας, ἐνίστε μάλιστα καὶ ὑπὲρ τοὺς υἱούς μας, οὐχὶ δὲ σπανίως αἱ κόραι μας, ἐν τῷ προσώπῳ ἡμῶν εὐρίσκουσι πραγματικῶς ἀντιζήλους. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὰς μετὰ νυμφῶν μας σχέσεις, ὁμολογῶ καὶ ἐγὼ, οἱ αὐταὶ δὲν ὑπῆρξαν καὶ δὲν θὰ ὑπάρξωσι ποτὲ φιλικαί. Τοῦτο δὲ εἶναι πολὺ ἐνόητον, διότι ἡ γυναικεία ἀντιζήλια δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀνεχώμεθα ποτὲ νὰ βλέπωμεν ἄλλην γυναῖκα καμαρώνουσαν καὶ ἀπολαμβάνουσαν τοὺς υἱούς μας, τοὺς ὁποίους μὲ τὸσσον κόπους καὶ μόχθους μεγαλώνομεν. Ἀλλὰ, προκειμένου περὶ τῶν γαμβρῶν μας, συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον, διότι τὸν υἱόν, τὸν καρπὸν δηλ. τῶσων κόπων καὶ μόχθων ἄλλης γυναικός, ἀπολαμβάνουν αἱ κόραι μας καὶ καμαρώνομεν ἡμεῖς. Ἰδὲ ὑμῶν δύο λέξεις ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον αἱ πενθεραὶ, ἐνῷ ἀγαπῶσι μέχρι τρέλλας σχεδὸν τοὺς γαμβρούς των, μισοῦσιν ἐξ ἄλλου εἰς τὸν ἴδιον βαθμὸν τὰς νύμφας των. Εἶναι πολὺ λυπηρὸν, οἱ κ. Ἰορδ. Ἰ. Δημητρίδης, σκερούμενος, ὡς λέγει, πενθερᾶς, δὲν δύναται νὰ δοκιμάσῃ καὶ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν πενθερικὴν ἀγάπην, τὴν ὁποῖαν ἀντικειμενικῶς τόσον καλῶς ἐξετίμησε. Δυστυχῶς δὲ σφόδρα, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, μὴ δυναμένη νὰ τὸν εὐχαριστήσω ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην, διότι, ἐπεὶ τοῦ οἱ ἔχω καὶ ἐγὼ τοὺς γαμβρούς μου, καὶ ἡ ἡλικία μου δὲν μοὶ ἐπιτρέπει νὰ φορεθῶ ξένα βράχι.

Διὰ τὴν ἀγράμματον πενθερᾶν ;

ΙΣΡΑΗΛ

Η ΨΥΧΗ ΣΟΥ

Ἐκάρφωσες τὰ μάτια σου τὰ θεῖα
στὰ μάτια μου μιὰ μέρα ὄνειρευτή,
σὲ τράβηξ' ἢ βαθειὰ μελαγχολία
περὶ μέσα τους φωλιάζει μυστικῆ,

Τὸ δυνατό σου χέρι, ὦ, γοητεία !
μ' ὠδήγησες σὲ κάθε κορυφῆ
καὶ γύρω ἀπ' τὴν ζωὴ μου τὴν ἀθλία
ἔφανς μιὰν ἀφάνταστη ζωὴ.

Τώρα, βουβή, γεμάτη ἀπελπισία,
ψάχνω νὰ βρῶ, νυχτόμητρα γυρτῆ
ἀπάνου στοῦ θανάτου τὰ βιβλία,
τὴν αἰνιγματικὴ σου τὴν ψυχῆ.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

Η ΔΙΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

συστήσασα τέλειον ὀδοντοιατρικὸν γραφεῖον, ἀναλαμβάνει εἰς λίαν λογικὰς τιμὰς τὴν ὅλως ἀνωδύνως θεραπείαν ἢ ἐκρίζωσιν τῶν ὀδόντων, τὴν κατασκευὴν τεχνητῶν ὀδοντοστοιχιῶν ἐκ χρυσοῦ ἢ ἐλαστικοῦ (caoutchouc), τὴν τελείαν ἐφαρμογὴν γεφυρωτῶν ὀδόντων (bridge), στεφάνας ἐκ χρυσοῦ, καὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ὑγείαν καὶ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ στόματος. Δέχεται καθημερινῶς εἰς τὴν κἀτωθὶ διεύθυνσιν :

Μπέριουλου, παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς ὁδοῦ Ἰμάμ, ἀπαρτεμὰν Κωνσταντινίδου, ἀρ. 5, διαμέρισμα ἀρ. 2, παραπλεύρως τοῦ Ἰαζαροπλαστείου Σωτηριάδου.

Ἐθνικὴ ἑορτή.—Μετὰ πολλῆς μεγαλοπρεπείας καὶ μεγάλης ἐπισημότητος ἐωρτάσθη τὴν Κυριακὴν ἡ ἐπέτειος ἐθνικὴ ἑορτὴ ἐπὶ τῇ ἀνακηρύξει τοῦ Συντάγματος. Οἱ λαοὶ τῆς Ἀυτοκρατορίας ἐν ἐνθουσιασμῷ μετέσχον τῆς ἑορτῆς, πανηγυρίζοντες τὴν ἱστορικὴν ταύτην ἡμέραν. Ἰδιαίτους ὄντως λαμπρότητα περιεβλήθη ἡ ἑορτὴ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, ἐνθα πάνδημον διοργανώθη συλλαλητήριον. Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης τὴν ἡμέραν ταύτην ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐπισήμων, εἰς τὰ ἀνάκτορα δὲ ἠνοιγῆ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον διὰ τοὺς προσερχομένους, ὅπως καταθέσωσιν εἰς τὸ κράσπεδον τοῦ Θρόνου τὰ εὐλαβῆ των συγχαρητήρια. Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ Συντάγματος ἐγκαινιάσθησαν πολλὰ δημόσια ἔργα, μετὰξὺ δὲ ἄλλων ἐγένοντο καὶ τὰ ἐγκαίνια τῶν χαρακωμάτων, αἵτινα κατεσκευάσθησαν ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ λόφου τῆς Ἐλευθερίας. Τὰ χαρακώματα ταῦτα, γενόμενα συμφώνως πρὸς τὰ τελευταῖα δεδομένα τῆς στρατιωτικῆς ἐπιστήμης, παρουσιάζουσι πλήρη εἰκόνα τῶν τόπων, ἐν οἷς συνάπτονται σήμερον οἱ πεισματωδέστεραι τῶν μαχῶν. Ἡ θεὰ τῶν χαρακωμάτων, αἵτινα προορίζονται, ὅπως λάβῃ γνώσιν περὶ τῶν ὄρων τοῦ σημερινοῦ πολέμου ὁ λαός, εἶναι προσιτὰ εἰς πάντας, οὐδενὸς εἰσπραττομένου τέλους. Εἰς περίοπτα μόνον μέρη ὑπάρχουν κυτία, εἰς ἃ οἱ θεσμένοι αὐτοπροαιρέτως ρίπτουσι τὸν ὀβολόν των ὑπὲρ ἀγαθοεργοῦ σκοποῦ. Δὲν παραλείπομεν, ὅπως συστήσωμεν εἰς τοὺς ἀιαγνώστους μας νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰ ἀξιοθέατα ταῦτα ἔργα.

Θάνατος.—Μετὰ λύπης ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου Φάχρη, ἐπελθόντα τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς Νοσοκομείοις. Ὁ μετασιὰς, κάτοχος βαθείας παιδείας, ἦτο μηχανικὸς τὸ ἐπάγγελμα, διακρινόμενος διὰ τὴν ἀφοσίωσιν του πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἣν ὑπερηγάπα. Ὁ θάνατος του προξενεῖ πολλὴν λύπην εἰς τοὺς γνωρίσαντας τὸν ἄνδρα. Εἰς τοὺς οἰκείους τοῦ αἰοδίου εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὑψους παρηγορίαν.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ Σ. ΚΑΛΦΑΣ

Ὁ ἰδιοκτήτης καὶ διευθυντὴς τοῦ τόσον γνωστοῦ ἐν Γαλατῇ Ζαχαροπλαστείου, τὸ ὁποῖον κατήντησε τὸ γενικὸν προμηθευτήριον τῶν οἰκογενειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκτιμῶν τὴν καλὴν ποιότητα καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν εἰδῶν του.

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο, ἐκτὸς τῶν εἰδῶν τῆς ζαχαροπλαστικῆς, εὐρίσκονται ἐκλεκτὰ καὶ

ἀρωματικὰ τέια. Ὅλα δὲ ταῦτα εἰς τιμὰς λογικὰς, μὴ ἐπιδεχόμενας οὐδεμίαν ἀντιρροσιν. Ἐπίσης ἀγαλαμβάνεται ἡ προμήθεια ὀλων τῶν σχετικῶν δι' ἄρραβῶνας, γάμους καὶ βαπτίσεις.

Γαλατᾶ, ὁδὸς Τοῦνελ, ἀρ. 7 (παραπλεύρως τοῦ καταστήματος Βανδώρου).

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου : Πέρα 223.

ΚΕΝΤΡΑ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

ΚΗΠΟΣ ΤΑΞΕΙΜΙΟΥ.—Καθ' ἐκάστην σὺναυλίαι. Εἰς τὸ Ταξιμ-Μπάρ μουσικὴ ἐκλεκτῆ. Ποιὰ πρωτίστης ποιότητος.

Κινηματογράφος δωρεάν.—Καθ' ἐκάστην, ὥραν 10 μ. μ., κινηματογραφικαὶ παραστάσεις ἐν ὑπαίθρῳ εἰς τὸν κήπον Ταξιμίου.

ΚΗΠΟΣ ΜΝΗΜΑΤΑΚΙΩΝ.—Κέντρον τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόσμου. Συναυλία καθ' ἐκάστην ὑπὸ παλυμελοῦς ἐκλεκτῆς ὀρχήστρας. Μανδολινάτα κατὰ Δευτέραν καὶ Πέμπτην. Ὑψηροσὶα ἄμεμπτος.

Κινηματογράφος Ἀμφιθεάτρον.—Καθ' ἐκάστην ἐν ὑπαίθρῳ δύο παραστάσεις ἐκλεκτῶν ταινιῶν ἐντὸς τοῦ κήπου Μνηματακίων. Ἀλλαγὴ τοῦ προγράμματος τὴν Παρασκευὴν καὶ Δευτέραν.

La Lumière Electrique

Etalissements d'entreprises electro-techniques.

(Λά Λουμιέρ Ἐλεκτρικ)

Ἐργοληπτικὰ Καταστήματα παντοειδοῦς ἠλεκτροτεχνικῆς ἐγκαταστάσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ : Τεσσαργιᾶν Χάν, ἀρ. 10—12.

ΔΠΟΘΗΚΗ : Ὀδὸς Τεσσωνείου, ἀρ. 27.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του : Μπέριουλου, Χαμάλ-μπασι, ὁδὸς Δάλια, Χαϊρλῆ χάν, ἀρ. 11. Εἴσοδος ἐκ τῆς δεξιᾶς θύρας τοῦ χαρίου. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ροήν τῶν αἰώνων. Πρὸς

διαπίστωσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ὡς ἄνω χειρομάντιου, ἀποταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

Τὰ καλλέτερα κρασιά,

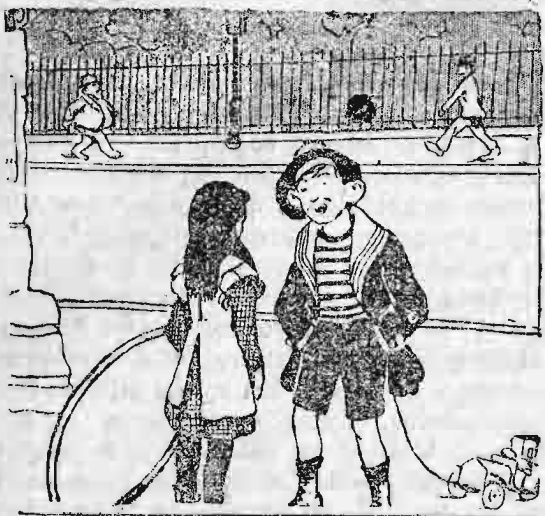
τὰ εὐγευστότερα ρακιά

εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ.ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Φερμανεζιλίε, 86—90. Τηλέφ. 1105.

Μαζί της.

— Τί κάνει η μητέρα σου αυτήν την στιγμήν ;
 — Η καμαριέρα της κτενίζει τὰ μαλλιά της.
 — Και η μητέρα σου είναι μαζί με την καμαριέρα ;

Ζούρ φιλξ.

— Λές, πώς ο κύριός σου έχει ώρισμένη ημέρα, που δέχεται γιατί δεν έχει, τουλάχιστον, και μια ώρισμένη ημέρα, που να δίδη ;

Τώρα με της ζέστες.

— Τώρα, με της ζέστες, δεν πάνε καλά η δουλιές· δεν μπορούμε να συγκινήσουμε της κυρίες, αφού δεν είμπορούμε να της ειπούμε, πώς κρυόνομε.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΙ ΝΗΣΩΝ

Καθ' ἐκάστην :

Τὰς Παρασκευὰς καὶ Κυριακὰς :

Καθ' ἐκάστην :

Τὰς Παρασκευὰς καὶ Κυριακὰς :

	πρωῖα	ἐσπέρα	πρωῖα	ἐσπέρα		πρωῖα	ἐσπέρα	πρωῖα	ἐσπέρα
Ἐκ Γεφύρας	8 30	5 — 6 15	8 30	10 — 6 15	7 45	Ἐκ Μάλτεπε	—	1 30	—
» Καδήκιοι	8 50	—	—	10 20	—	» Πριγκήπου	6 30	7 30	4 — 5 30
» Πρώτης	9 25	5 55 7 10	9 25	10 55	7 10 8 40	» Χάλκης	6 45	7 45	4 15 5 45
» Ἀντιγόνης	9 40	6 10 7 25	9 40	11 10	7 25 8 55	» Ἀντιγόνης	7 05	8 05	4 35 6 05
» Χάλκης	10 —	6 30 7 45	10 —	11 30	7 45 9 15	» Πρώτης	7 20	8 20	4 50 6 20
» Πριγκήπου	10 15	6 45 8 —	10 15	11 45	8 — 9 30	» Καδήκιοι	—	—	5 25 6 55
Εἰς Μάλτεπε	10 35	—	10 35	—	—	Εἰς Γέφυραν	8 15	9 15	5 45 7 15

» ΕΥΘΥΜΑ «

Καταγωγή.

— Κύριε, οἱ λόγοι σου με προσβάλλουν· μάθε, ὅτι κατάγομαι ἀπὸ πολὺ ἀρχαίαν οἰκογένειαν.
 — Ὅσονδήποτε ἀρχαία καὶ ἂν εἶναι ἡ οἰκογένεια, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατάγεσαι, δὲν εἶναι ἀρχαιότερα ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου. Κατάγομαι ἀπὸ τοὺς πιθήκους.

Ἐκδήλωσις ἀγάπης.

— Ἡ κυρία Α ἀγαπᾷ πολὺ τὸν ἄνδρα της.
 — Ἀκούς ἐκεῖ! τόσο πολὺ τὸν ἀγαπᾷ, ὥστε παίρνει ξένους ἄνδρας, γιὰ νὰ μὴ βάζη σὲ ἔξοδα τὸν ἰδικόν της.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

— Θέλετε νὰ πιῆτε κρύα, ἀφροστεφῆ καὶ γνησίαν μπύραν ;
 — Θέλετε νὰ ἀπολαύστε μίαν ὥραν εὐχάριστον με τὴν οἰκογένειάν σας ;
 — Θέλετε νὰ εὐρετε ἄνεσιν καὶ περιποίησην πρόθυμον, ὡς τοῦ σπιτιοῦ σας ;
Μεταβήτε εἰς τὸ νέον Ζυθοπωλεῖον ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΠΛΑΤΑΝΟΙ, ἐντὸς θροσολούστου κήπου, ὅπου θέλετε εὐρεῖ ὅλ' αὐτά.
 Φερικιοῦ, ὁδὸς Μπακτιέ, ἀρ. 3, εἰς τὴν πρώτην ὁδὸν ἀριστερόθεν τοῦ Μπουόντι-Δζαδδσί.
 Τὰς Κυριακὰς συναυλίας.

Ἐν μέσον.

Μεταξὺ δύο γηραιῶν ἰατρῶν :
 — Καὶ τί μέσα μεταχειρίζεσαι, ἀγαπητέ μου συνάδελφε, διὰ νὰ πληρώνεσαι ἀσφαλῶς ;
 — Θεραπεύω μόνον τὰς πενθεράς. Ἄν ἰατρευθῶν, ἡ κόρης των με πληρώνουν καλὰ· ἂν πεθάνουν, οἱ γαμβροὶ των με πληρώνουν ἀκόμη καλύτερα. . .

Ἀπόδειξις.

— Φοβοῦμαι, ἰατρέ, ὅτι προσεβλήθην καὶ ἐγώ.
 — Σὲ βεβαιῶ, φίλε μου, ὅτι ὄχι· ἄλλως τε, θὰ ἰδῆς, ὅτι θὰ με δικαιώσῃ ἡ νεκροψία.

Ἐγωϊσμός.

Ἡ κύριος καὶ ἡ κυρία πηγαίνουν νὰ προγευματίσουν. Ὁ κύριος ἀναμένει τὴν κυρίαν εἰς τὸ ἐστιατόριον· ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ πινακίου δύο κοτολέτται.
 Ὁ γάτος τοῦ σπιτιοῦ φθάνει. Πηδᾷ ἐπὶ τοῦ πινακίου καὶ ἀρπάζει τὴν μίαν κοτολέτταν.
 Ὁ σύζυγος τότε ἐγείρεται καὶ φωνάζει :
 — Λουκία, ὁ γάτος σοῦ ἀρπάξῃ τὴν κοτολέτταν σου!

Πρὸ καὶ μετὰ.

Ὁ κ. Χ ἀκούει τὴν δεσποινίδα Ψ νὰ ὁμιλῇ με μίαν φίλην της.
 — ὦ! Θεέ μου, τί γλυκεῖα γλῶσσα! τί θαυμάσιο κελάδημα!
 Ὁ αὐτὸς κύριος ἀκούει τὴν ἰδίαν, ἀφοῦ τὴν ἐνυμφεύθη ὁμοῦς.
 — ὦ! διάβολε, τί φοβερὸ ψαλίδι! τί ἄνοστη φλυαρία!

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΔΗΚΙΟΙ - ΧΑΙ-ΔΑΡ ΠΑΣΑ

	Γέφ.—Χ.Πασᾶ—Καδ.	Καδ.—Χ.Πασᾶ—Γέφ.
π. μ. 7 —	7 25	7 30
7 45	—	8 15
8 30	8 55	9 —
10 —	—	10 20
11 —	—	11 20
11 50	12 15	12 20
μ. μ. 2 30	2 55	3 —
3 30	3 55	4 —
4 35	5 —	5 05
5 05	5 40	5 45
6 15	6 40	6 45
7 20	7 45	7 50
8 —	8 25	8 30

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐπιπλωμένον εὐρύχωρον δωμάτιον παρὰ ἐντίμῳ ὁμογενεῖ οἰκογενεῖᾳ ἐν τῇ συνοικίᾳ Καλιοντζή-κουλουκ τοῦ Μπέγιο-γλου. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ διπλωματοῦχος πεπειραμένος ζητεῖ θέσιν ὑπευθύνου φαρμακείου. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΟΜΟΓΕΝΗΣ διδασκάλισσα, ἀνεγνωρισμένης ἀξίας καὶ πείρας, ζητεῖ κατ' οἶκον παραδόσεις. Συνιστάται ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ «Ἀπ' Ὀλα». Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόννα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνάτους καὶ ἀνααιμικοῦς.
 Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, ἀριθμ. 52